

Chết Rồi! Tao Yêu Chồng!

Contents

Chết Rồi! Tao Yêu Chồng!	1
1. Chương 1 - 1	1
2. Chương 1 - 2	6
3. Chương 2	19
4. Chương 3	32
5. Chương 4	45
6. Chương Cuối	57

Chết Rồi! Tao Yêu Chồng!

Giới thiệu

Các bạn tuổi teen yêu nhau thời nay rất hay tìm một cái tên thân thiết để gọi nhau, gọi cho thân mật.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chet-roi-tao-yeu-chong>

1. Chương 1 - 1

Phần 1: Tao đã có bạn trai rồi.

- Đang làm gì thế mày?

Đây , lại là nó, cứ mỗi lần An chuẩn bị đi ngủ thì nó lại nhắn tin hỏi chuyện giời bunn.

- Đang lang thang trên face. Mà hà cớ gì mày cứ phải phá hoại những khoảnh khắc cuối cùng của ngày thế?

- vẫn cái mô típ quen thuộc , An nhắn lại cho Nam - Mày rảnh quá ha?

- Ờ thì cũng rảnh, hêhê , tao nhớ mày mà.

- Man rợ.

- Mày thì lúc nào cũng face, cua được anh nào chưa? Hề hề. Tao nghi mày ế lắm ...

Chết người thật, lại động vào nỗi đau của nó, ừ thì nó chưa yêu ai. Nhưng cái tên Nam này... Đáng chết thật.

- Mắc mé tao, mà tao có bạn trai thì mày liệu hồn em ạ... - An hằm hè

- Hề hề đến khi ấy thì còn lâu lắm ...

- ... ><>

- thôi bắt rận, á lộn, bớt giận. Hề hề . Ngủ đây. Chúc ngủ ngon nha

...

Đấy lại còn chúc ngủ ngon nữa ... Đã thế thì đợi đấy em ạ. An lằm rằm. Thoát face. Trùm chăn nhắm mắt. Ngủ.

.....

An và Nam là bạn học cấp 2. An khá xinh, tuy nhiên độ hiền lành thì hơi thấp , cá tính thì có thừa. Học thì tàng nhàn, thông minh tùy lúc kịp thời chăm. Chòm sao Cự Giải đấy, ang ngành ước bướng, yếu đuối thừa hơi. Thế mà suốt cả mấy năm cấp 2 đều bị xếp chỗ ngồi dính chặt lấy Nam, cái thằng cung Sư Tử, nhường nhịn nó á? Không bao giờ, đến kái ngăn bàn cũng phải phân chia rõ ràng, 2 đứa cạnh nhau oánh nhau suốt.. Mấy lần An dở thói mót ướn Nam còn dọa , càng khốc tao càng nhéo má mày. Hồn chiến xảy ra trog kiêu năm, cứ gặp nhau y như là ko oánh nhau cững cạnh khoe nhau. . . Giờ lên cấp 3 mỗi đứa một trường cững chả bỏ được cái thói ấy.

Àh còn về Nam. Cũng đẹp zai. Cũg đỉnh về học tập. Chà chà còn khoản cưa gái thì , ô la la, khối em chết. Nhưng mà con gái trong mắt hần chỉ là thân quen thôi, hần cười với các em một cái là y như rằng có án mạng. Trời. Mà sao hần có cái hình tượng dịu dàng hiền hoà chết người giữa đám đông thế? Còn cứ trước mặt An á? Không kần pkj bàn luận ở đây... Tóm lại. Không thể cho thiên hạ thấy cái bản mặt khó ưa của Nam. Kẻ thù không đội trời chung của nó.

. Tờ mờ sáng, An cập nhật status : " Thèm yêu" . Hôhồ thế mới hay chứ. 2 cái chữ " Thèm yêu" của nó câu like đáng kể , hơn trăm like, chà chà. Có mấy ent ý ngkia phết.

Linh- con bạn thân An ngay tắt lự inbox

- Nhỏ này hôm nay thèm yêu mới chết chứ... Hề hề, mày để đấy chị sắp xếp cho

- xời...

- Nhân tiện thì nghe giảng hồ đồn là cững có một anh đag ngóg trôg mày lắm đấy... Hoho

- Mày biến tao nhờ.

Trời xanh xanh. Lá xanh xanh . Đội nón xanh xanh. Đôi mắt An cũng log lanh một màu xanh nốt. Rảo bước đến trường , cái mặt nó hài hước chưa bao giờ thấy . An vô tư hát Chú ếch con... Ồ nhỏ này còn có một sở thích kì dị nữa là hát những bài dành ầu giáo. Không thì cững í a mấy câu cải lương . Trời. Aj dụ nó nghe nkạc trẻ được thì đúng quả là thiên tài. Nó sẵn sàng đập tan tành cái máy nghe nhạc của đứa nào nhét vào tai nó cái mớ nhạc sàn , nhạc trẻ, nhạc rap tùm lum. Nkưng thôi , để chuyện ấy sang một bên. Nó đag đi học , vô tư đến mức không biết có ai đấy đứng quan sát nó từ đằng xa.

Tiết toán diễn ra một cách nhạt nhẽo. An mơ màng nhìn ra cửa sổ, nắng đẹp, gió mát, chà, giá như mà nó ngủ được... Bỗng nhiên con Linh phá tan cái khung cảnh lãg mạn của nó bằng một cú nhéo

-ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ ... Bà nội làm trò j đấy? - An nhăn nhó ôm cánh tay nhìn sang con bạn.

- Tao ày tỉnh, thèm yêu đến mức tao gọi cả chục câu mà ko thèm nói lại...

- Hic, thế cô giáo đâu?

- Ra chơi rồi kái con người âm này.. Mày từ đâu chui ra thế?,

- ^ _____ ^

...

- Thế mà gọi tao có gì ko?

- À.. Tí nữa tao có việc về trước, ko chờ mày về được.

- Ờ , thế tao về một mình cũng được.

- An này...

- Ơi

- Lỡ mà tao có đắc tội với mày thì cũng bỏ quá cko tao nka?

- hử? - Nó ngạc nhiên.

- Hử thì chạy vào, tao nói thế tự hiểu.

Nói xong. Kon Linh chạy biến đi, để nó ở lại còn chưa hết ngơ ngác.

.....

Tan tầm. Thu dọn sách vở, nó thở dài sườn sượt. Lại đi bộ về rồi... Nản ơ nản. Nkưng thôi kệ , An xách cặp bước ra khỏi cổng trường. Rõ khổ! Nhà còn xa kinh, đi bộ về thế này dễ gặp nguy hiểm lắm, lỡ không may đi đường mà gặp cướp , eo eo , rồi nó thấy mình xinh quá (?!) nó ... Eo, thế thì sao sau này mình lấy được chồng (_ ?) , rồi lỡ mình gặp thằng say rượu, nó thấy mình ngứa mắt , nó cho cái chai rượu vào đầu mình thì.. Ồi thôi.... Nó co rúm người nhăn mặt khi nghĩ đến mấy cảnh tượng đâm chém trog pkim...(cũng nhát cây gươm). Giật mình khi nhận ra cổng trường đã vắng tanh . Còn lèo tèo vài mống người. Ckà, thôi thì phải về thôi, đường lấy kinh còn xa xôi và nhiều hiểm trở (mê phim trẻ con lắm cơ) ...

Định bước đi thì bỗng có tiếng gọi : " Bạn gì ơi ". Nó quay đầu lại. Ô , Duy Minh học khoá trên đây mà, cả trường này ai mà ko biết?. Để nói à nghe, ô đẹp zai vô cùng, học hành cũng thuộc hạng đỉnh của đỉnh, đặc biệt là siêu ghita , ckà ckà, thế thì phải biết con gái trường này phải điên đảo thế nào rồi đấy. Này nhé , mấy em còn lập cả hội trên facebook nữa nhá. Chà , là gì nhỉ. **HỘI NHỮNG NGƯỜI CHẾT MÊ ANH DUY MINH TRƯỜNG THPT X.** Tất nhiên nó chả để ý, tầm thường ý mà... Ờu nhưg An cũng thuộc vào hội nhìn trai kute là mắt sáng rực. Thì cũng là con gái màk.

Nhưng từ từ khoan kể lể giới thiệu . Tiếp tục truyện đã.

- Bạn gì ơi!

- Gọi tui ák hả? - An nhìn quanh quẩn , lỡ đâu ko phải.

- Đúng rồi , mà hình như bạn bên 11b4 hả? - Duy Minh đáp lời.

- Ồ sao biết? - An ngạc nhiên.

- Nổi tiếng là nhan sắc có một không hai. Cá tính CON TRAI ko ai bằng... Aj cũng biết...

- Gì? - Mặt cô nàng biến sắc.

Trời đất. Ý hấn là gì đây? Bảo mình nam tính ák? +\$%*#£€. Mẹ ơi đâm đầu vào tường mà chết mất. Sao trên đời lại sinh ra cái thằng đẹp trai thông minh mà độc mồm độc miệng thế không biết..

- Bạn ơi, hộ mìn với!

Hấn gọi bất chợt làm cắt ngang cái mớ suy nghĩ của nó. Nó nhìn vào một đống những cái thùng to dưới chân hấn. Ngứa mắt, chọc ngoáy chị rồi còn bắt chị giúp nữa hả? Mơ nghe em . Mà kể , tên này làm bí thư nên phải làm mấy cái việc linh tinh cho nhà trường thế này khổ thật. ... NHỮNG KẼ , chị đây thù dai lắm. Để yên ngoan ngoãn tki chị còn độg lòg....

- Mắc gì tui phải giúp anh? Mà giờ tui phải về rồi...

An vênh mặt. Công nhận cái bản mặt nó lúc này nhì du côn phải biết..

- Giúp đi tui chở về.

ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ uj hần vừa nói gì thế ? Ô la la. Hạnh pkúc là đây cơm áo là đây. Chà chà. Thui giúp hần tí vậy còn hơn bộ về. Hêhê. Khuôn mặt giãn ra , nó nở một nụ cười hết sức kinh dị.

- Cười xinh lắm ý như mà cười? - hần nói.

- Hihi , để em giúp cko.

(vì sự thể cái xe nên chị mới nhẹ nhàng ngoan thể thôi. Chứ ko em cũng no đòn rồi em ạ)

- Ngoan dữ.

- hì.

Ngậm đắng nuốt cay mỉm cười.

Khệ nệ hơn 20p khiêng cái đồ đồ về hội trường. Một lử. Lại muộn mất. Cuối cùng. Nó vẫn hạnh phúc có người ckở về. Nó hí hửng. Nhưng quá đản thay. Tên này muốn trêu tức nó hay sao ý.

- Em chở nhá?

- Gì?

- Tui mệt. Em ko chở là tui về một mình ý.

Sôi máu. Thằng âm này trêu mình chác.

- Anh là con trai thì phải chở chứ?

- Đâu aj quy định thế? - hần làm bộ ngơ ngác

An phụng phịu , nó cố gắng làm sao để nặn cho ra một tí nước mắt. Phải có tí khổ nhục kể cho hảm thương chứ.

Bổng Duy Minh bật cười.

- Haha . Thôi tui thua , cô diễn trò khỉ vậy tui đâm đầu vào ô tô chết mất. Thui để tui chở cho.

Hic . Ruột đau như cắt. Nó điên lắm. Nhưg thôi. Cứ leo lên xe cko lành. Đấy. Thế là về đến nhà bình an vô sự. Ko trộm , ko ng say.

Nó thất thế. Một ngày mệt nhoài. Ăn cơm qua loa lấy lệ. Nó leo lên giường, ôi , cái khoảnh khắc này mới thoải mái làm sao.

Nkưng ko, một tin nhắn đến:

- Cấm mày ngủ sớm.

Ờ thằng Nam đấy, káj kiểu nói chuyện chỉ nó mới có. Đag một An nổi đoá.

- Cái thằng âm , tao mệt lắm rừj đấy. Để tao ngủ, mày thương tao tí...

- Không được, dậy đi tao có cái này hỏi.

- Ờ thế thì lẹ lên tao còn ngủ. Mà káj mày trêu tao đấy.

.....

- An ơi, hình như tao đag yêu...

(tỉnh ngủ)

- Hêhê . Mày trêu tao. Độg vật cũng biết yêu á?

- Tao ko đùa đâu, thế nên giờ tao mới xin ý kiến mày nè. Giờ tao rồi quá..

Ôi ôi gì thế? Hêhê xin kính ngkiem từ một con bé khôg mãnh tình vất vai. Thằng này liêu thật.

- Tao đâu yêu ai bao giờ mà biết

- Thế con gái thường thích cái gì?

Lại một câu hỏi ngớ ngẩn nữa. Nhỏ này thì có tí nữ tính nào đâu chứ. Kể thì cũng vô tư.

- À tao thì tao thích nghe nhạc cải lương. Thích xem phim kinh dị...

- Ồ thế hả? Cám ơn mày nhá. Mày ngủ đi . Hỳ.

- Ồ...

Tự nhiên nó lại bắn khoăn . Liệu tên này yêu ai nhỉ.. Chà khổ thân , chắc con nhỏ ý xấu số lắm đây... Nhưng kể , tên này có duyên với con gái đấy chứ. Mà thôi , đi ngủ, định ghé face coi có gì hay ho ko nhưng lại thôi. Đi ngủ đã..

Thế nhưng An không biết trên face bây giờ đang dấy lên một hiện tượng...

* * *

Sáng hôm sau. Vẫn cứ trời xanh xanh , lá xanh xanh , nón xanh xanh và ánh mắt cũng một màu xanh nốt. Nó lại bước từng bước. Thế rồi lại không biết ở cái góc khuất nọ, có 2 cái bóng dáng người đang nhìn theo nó nở một nụ cười gian xảo.

.....

Bước vào lớp , nó nhận ra nửa số lớp đang đổ dồn con mắt vào mình(hầu như là con gái) . Nó còn chưa hiểu gì thì nhỏ Ngọc vỗ cái bốp vào vai nó:

- Chà chà bà ghê àk nha, chuyện quan trọng gồm thế mà ko nói cho ai biết...

Con bé nháy mắt nghe có vẻ nguy hiểm.

- Nói gì nghe chả hiểu gì cả. - An ngơ ngác.

Bỗng dưới lớp mấy con bé nhao nhao lên

- Thôi dừng giả bộ, cô nường hẹn hò với anh Duy Minh 12a1 cả trường này biết hết rồi...

- Ô chúng mày nghe ai nói? - An ngơ ngác

- Nói có sách mách có chứng nhé. Trên face hôm qua có đăng một loạt ảnh đi chung của 2 người kia. Mày tốt số thiệt ý..

- thế mà không chịu nói bạn bè.

An đứng chết trân, bọn này nói cái quái gì thế? Hay là vụ hôm qua? Ôi trời chắc điên lên mất. Mà sao đứa nào láo thế nhỉ, chắc lại cho ảnh lên face rồi ghép truyện linh tinh vào đây mà... Mà phát này toi rồi, mình ư ơ gì thằng ấy. Chết ckết. Mấy chị em trong trường lại ình lên thốt mất . Hơ hơ. Số khổ.

.....

Về đến nhà, quăng ngay cái cặp vô góc giường. Lò dò bật máy onl face. Ớj Zời ôi, cái gì thế??? Nó hét ầm ĩ. Cái bài đăng xuất hiện chình ình ngay trang chủ , lại còn được đánh dấu làm bài đăng được đề xuất nữa chứ. Gì đây ... **HỘI NHỮNG NGƯỜI CHẾT MÊ ANH DUY MINH TRƯỜNG THPT X.** Ôi ôi, cái ảnh thuyết minh nó mới gây hiểu lầm làm sao. Lúc gương mặt nó đang xụ xuống, mắt rơm nước (cái cảnh nàng ta cố nặn ra nước mắt để được chở về đây mà) ... Gì nữa đây. .. Chuyện tình lãng mạn suốt mướt của hotboy Duy Minh và vịt ghẻ Dương An học lớp 11b4. Cái gì ? Vịt ghẻ á? Đứa nào bố láo thế? Sao có thể gọi hẳn là hottboy trong khi so sánh mình là vịt ghẻ chứ? Ôi trời. Lần đầu tiên giáp mặt hotboy của trường mà gây lên oan tình thế này đây , cái gì mà tình cảm suốt mướt. Lại còn " anh muốn buông xuôi, em nủ tay đứng khóc " ????. . Cái quái gì thế, hic, bọn này bịa chuyện hay hơn mình tưởng, làm cứ như ta đây thêm lảm đay . Hic hic . Đọc tiếp. Áááááááá . Lại còn gì nữa đây " Sau khi cãi nhau do chút hiểu lầm, anh đưa em về, cả 2 đều tâm trạng mệt mỏi, ngồi cách xa nhau không nói câu gì(?!). ... Em bước vào nhà không ngoái lại nói câu nào.. Anh cũng lạnh lùng quay lưng bước đi."

Vừa cười vừa khóc chảy cả nước mắt. Cái lũ fan cuồng này viết kịch bản phim ko bằng. Lại còn dám so sánh mình với vịt ghẻ mới đau chứ.. Mà đứa nào chụp được mấy cái ảnh này ko biết. Mình mà biết mình

bể cổ nó ra . Hờ hờ. Thôi , nghĩ mấy cái chuyện này mệt bỏ xừ. Thoát face đi ăn cơm đã. Lo lắng mấy cái linh tinh ko mập lên được...

. * * *

Thì hiện tại tiếp diễn. Có 2 kẻ đang thì thầm nói chuyện với nhau qua điện thoại. Trên môi nở một nụ cười mãn nguyện và đầy tình quái

- Đến đâu rồi em? Kế hoạch ổn chứ? - một giọng nam vang lên trong điện thoại.
- Ok rồi , hihi, ảnh đẹp rõ nét. Kịch bản sướng sướng. Thu hút người đọc người nghe. - Một giọng nữ tình quái.
- Thank kiu em nhá , cảm ơn đã bỏ em ý ngoài cổng trường. Hôm nao anh khao cô một bữa . Hehehe
- Nhiệm vụ của em hết nhá . Giờ cho anh tự tấn công đây..
- Vậy nha , pi em. À Mà em có biết An thích cái gì ko?
- Ngọt ngào và lãng mạn.
- hi thế cảm ơn em. Pp em

Đến lúc này , chỉ còn lại một nụ cười tình quái. Đây thì ngọt ngào. Hahaha...

2. Chương 1 - 2

.....

Phần 1 ' : kế hoạch ngọt ngào.

Sáng. Con bé dậy sớm ơi là sớm. Nhưng nó trông thật khác thường. Chà tóc tai để búi gọn gàng. Đi học thôi mà em nó đeo khẩu trang như siêu nhân. Quái , từ bé đến giờ An có bao giờ đeo khẩu trang đâu... Nhưng bây giờ là em nó phải tránh mấy cái nhìn soi mói của mấy thím lớp trên . Chà. Giờ có thêm một cái tên mới xuất hiện gây xôn xao cả khối 12. Ô , vịt ghê Dương An. Vâng. Chả phải ai khác. An lắm lắm lắm lắm lắm... đưa nào dám cho đăng cái bài tin đó. Và dám gọi nó là vịt ghê thì bị trời trừng phạt ...

- Lắm lắm gì đấy mà?
- Con Linh nói phá tan dòng suy nghĩ của nó
- Mà biết vụ gì trên mạng ko Linh?
- Vụ mà jêu anh Minh cả cái trường này biết rồi em ăh. Mà bạn bè với nhau bao lâu mà mà chả kể chuyện tình yêu tình báo của mà cho tao nghe cả..(ngây ngô giỏi chưa?)
- Trời đất. Đến mà cũng tin ăk? Tại mà bỏ tao mới gây cái tin đồn đấy em..
- Chà. Thế thì có đứa nào để nó tung tin đồn rồi .(“3” con này chứ con nào?)
- Bà rửa cho đứa nào đi hàng tung tin đồn để bà phải khổ sở bị trời trừng phạt.

An vừa nói dứt lời.

..rạo.. rạo... Đoàng...

Mẹ ơi , sấm. Trời cũng linh phết nhỉ. Hay là do nó rửa nên trời trừng phạt?

- Hi hi. Trời ơi con đùa đấy, con hiền lành rửa cơi cho bố tức thôi chứ không muốn giết người đâu...

Đoàng..

Lại một tiếng nữa. Chắc lần này là trừng phạt An vì cái tội độc mồm độc miệng của nó. Giờ thì mưa, nó bò ra cười ngặt nghèo. Chỉ có một người đứng im mặt tái xanh , miệng lắm lắm” con này thiêu , suýt nữa là bị trời đánh rồi. **THỀ VỚI TRỜI LÀ CON LÀM VIỆC TỐT.**

.....
.....
Mưa đến mau đi cũng mau . Đang đứng đợi Linh ngoài cổng trường. Hờ... Con bé này làm gì bên trong lâu thế ko biết, tính bỏ lại mình ở đây như chiều hôm qua chắc... Đang nhăn nhó , bỗng nhiên An có cảm giác ai đó đang tiến đến gần đằng sau . Vừa quay lại, nó bắt gặp Duy Minh đang đi xe đạp gần đến mình. Nó nụ cười vô cùng ” mặt trời” nhìn nó:

- Hi. Dương An!

Ôi ôi gì thế? Chết mất thôi, Duy Minh vừa gọi tên mình. Lại còn cười tươi nữa... Her, sao tự nhiên người nó mềm nhũn ra thế không biết . Rõ ràng hôm qua còn nhìn mặt thấy ớn. Nhưng mà... Sao Minh đẹp trai thế nhỉ ? Thôi đấy. Cái bản tính mê trai lại nổi dậy.. Mặt nó ngơ ra , tỉnh ra mới biết Minh đi qua lâu rồi. Thay vào đấy, nó nhận ra một vài gương mặt đang soi vào mình. Mấy đứa con gái đứng xì xầm bàn tán:

- Tin đồn quả ko sai. Anh Minh yêu vệt ghẻ...

- Tươi cười nhìn nhau thấy ghét chưa? Mà sao anh Minh lại yêu con nhỏ thiếu nữ tính thế nhỉ?

- Ủ công nhận là nhỏ này có tí xinh(ghen ăn tức ở đến nỗi không nói là quá xinh) nhưng thiếu đi cái nét nữ tính..

Grrr cái lũ GATO này. Dám khoe mình. Đã thế bà càng ày ghen. Dám kêu bà ko nữ tính. Giỏi lắm...

- Ê ê em iêu, làm gì mà tần ngần thế? - Tiếng con Linh gọi làm nó giật mình.

- Vừa lão Minh đi qua.

- Hêhê. Lại bị các chị khóa trên soi chứ gì? Hêhê ghen ăn tức ở thôi mà, kệ chúng nó.. Về thôi.

- Ê mà tao hỏi tí.

- Ồm, cứng cứ hỏi, chị sẽ giải đáp hết thắc mắc.

...

- Hỏi đi rồi còn về..

- Mà có thấy...

- Oi. Thấy gì?

- Có thấy tao... Dễ thương không?

Sặc. Bỗng nhiên con Linh đứng sững lại mấy giây nhìn thẳng vào mắt nó rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo. Không biết con bạn hôm nay ăn phải cái gì mà phát ngôn ra cái câu chuối củ không chịu được. Tự nhiên hôm nay lại quan tâm đến chuyện ấy cơ chứ ông giời àh.

An vẫn ngu ngơ..

- Ê này.. Tao nói thật ấy.. Tao có dễ thương ko?

Ặc..kh..ặ..c....khắc.. Linh co người cười thêm một tràng dài. Mặt nó giãn nở, cười ko biết trời đâu đất đâu..

- Ê TAO HỎI THIỆT MÀY ĐỪNG CÓ CƯỜI.. HAY LẮM NHƯ MÀ CƯỜI RA NƯỚC MẮT THẾ KIA...- An đâm cẩu.

Linh ko ngừng cười . Lâu rồi mới thấy con bạn nam tính của mình tởn như vậy.

- Đâu tao cười đâu... Tao đang khóc đó mà ... Hic hic... Có nước mắt nè..

Linh diễn trò rồi cười ngặt nghẽo. Nhìn cái thái độ nắc kắc ko ưa được.

- Thôi tao đùa , mà dễ thương lắm An ạ..

- Oách chết giờ. Ba xạo vừa thôi mẹ nội.

..

Hai đứa ríu rít râm ran suốt đoạn đường về. Không biết rằng, An đang cảm thấy trong mình có điều gì ấy đang nảy sinh và lớn dần lên.. Nó bắt đầu bị ám ảnh nụ cười của Minh..

* * *

Tối đến, nó nằm lăn quay ra giường với ý định lười học một bữa. Cái vụ trên trường làm nó đau cả đầu. Bỗng điện thoại một cuộc gọi đến..

(Nam đấy !)

tút tut tut

Hơ. Nam tắt máy ọy. Nó ngồi thờ. Quái! Thằng này hôm nay nó căng thẳng thế nhỉ? Nó lại đâm nghĩ linh tinh. Mà có vẻ như nó chả có tí nữ tính gì thật. Her. Nó ngằm ngằm xin lỗi thằng cu bạn lần đầu biết yêu. Rõ khổ. Mà nó có bao giờ yêu đâu mà biết. Cái thằng kể kung dị,hỏi nó chuyện tình cảm thì hỏi đầu gối như..

Thôi. Hôm nào gặp nó thì đền bù cho hần sau. Bây giờ là giờ đi ngủ. Một đủ thứ chuyện.

Nó vừa nhắm mắt. Điện thoại lại rung lên một cuộc gọi đến. Số lạ .

(bà con thấy cách nó nghe đt khác với lúc nghe của thằng Nam chưa?)

áááááááááááááááá ... Duy Minh. Là Duy Minh đấy bà con ạ. Ôi trời thà nào mà nghe giọng cứ quen quen. Nhưng mà may mắn là nó không quá phần khích để hét thẳng vào cái dt. Hét trong lòng thôi , hét ra để Minh biết được thì ngại chết. Thôi cứ phải làm bộ làm tịch tí đã.

(_)

chết... Cái tính cứ nghe đến ăn là quên hết việc chiều chính.

Đầu dây bên kia bật cười thành tiếng

Trời. Tình thế 49 gặp 50. Hỏi xoáy đáp xoay. An còn quên mất mình đang tiếp chuyện với người mà rất nhiều người muốn mà không được.

(gớm nữa , thích lắm đấy nhưng cứ phải làm bộ kiêu thế thôi)

Có lí đấy chứ nhỉ. Thì dù gì thì hần cũng là hotboy mà...

tút tut tut ... Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang ngồi hát vu vơ, ngu ngơ giả vờ ko nghe máy .(hj. Em kco đoạn này kco tí sinh động thui)

Mà quái lạ. Hôm nay là cái ngày gì kì cục thế không biết. Ai cũng tắt máy nó trước. Chà... Có điều chẳng lành. Nằm trên giường , tự nhiên nó có cảm giác ko bình thường. Cái hình ảnh Duy Minh cười tươi cứ chồn vờn trong đầu nó. Ôi. Nó làm sao thế nhỉ? Hàng vạn câu hỏi vì sao câu hỏi vì sao cứ xuất hiện trog đầu nó. Tại sao Minh lại tìm sdt của nó? Tại sao Minh muốn rủ nó đi ăn kem? Liệu có pkải để trả ơn thật khôg? Ôi... Mà ngta là hotboy ấy. Chết cha. Sao lại nghĩ nhiều thế này nhỉ? Hình như mình lại giống fan của thằng cha ấy rồi. Ôi. Bị sao thế này... Hic... Lần đầu tiên trog đời rơi vào cái tình trạng mất ngủ thế này... Mà thằng này đáng chết , dám tàng trữ sắc đẹp và cố tình gây thương nhớ. Đã vậy còn có cái giọng ấm áp như các anh ở tổng đài viettel nữa chứ. Ôi . Điên mất. An ơi là An. Mà sao thế...

Có lẽ phải ngủ thôi. Trùm chăn qua đầu , cầu trời mau sáng.

* * *

Sáng. Nó vớ ngay lấy cái dt gọi tới tấp

tút tut tut. Ô hay. Thái độ tên này hôm nay sao thế. Hay là còn tức vụ bạt tai của em nào đấy.?Cái thằng này, ầm ươg kinh. Ckác tại lần đầu yêu đây mà. Hê . Thôi kệ nó. Tại cái miệng mình đấy mà. Thôi lo chuyện mình đã... Ckà, tối nay mặc gì nhỉ? Tóc cột lên hay buông nhỉ? Nào... Khổ thế , trả ơn thôi mà cứ như là hẹn hò. Mà cũng phải cho ra hồn người một tí chứ. Dù gì thì cũng là đi cùng một hotboy. Hêhê. Được thơm lây .

+++

Tối. An ke đút 7h có mặt ở cổng trường. Minh cũng đã đợi từ lâu . Ô. Trùng hợp gkê chưa. 2 người này ko hẹn mà cùng mặc giống y chang một kiểu áo chung một hãng . Màu cũng y hệt. Thôi xog. Thế này thì cãi sao được với thiên hạ. Áo đôi. Thôi kiểu gì thì kiểu mai trên face lại xuất hiện mấy bài đăng nóng hổi. Có thể nội dung là ” Anh và em vượt mọi khoảng cách . Trở về bên nhau..” hay gì gì đấy tương tự thế.

- Giờ đi coi phim nhé?

Duy Minh đề xuất.

- Ô sao tưởng đi ăn kem?

- Thì khi nào coi phim xong...

- Thế là có được đi ăn kem ko?

- Vâng. Kiểu gì cũng có kem cho em. Yên tâm leo lên xe đi nhóc.

An cười rất tươi , chẳng hiểu tại sao nó lại có cảm giác thích thú lạ kì...

Chà chà. Cứ như là đang hẹn hò thật. Buồn cười. Bước vào rạp chiếu phim. Nó ngó ngó tất cả các bảng dán giới thiệu phim. Minh nhìn nó bật cười..

- Vé xem phim mua từ trước rồi. Vào thôi ckứ?

- Phim gì ế ?

- À , phim tình cảm lãng mạn.

- Chán phèo.

An buông câu hết sức mất hứng.

- Thường thì con gái thì phải thích phim như thế chứ?

An chép chép môi lắc đầu. Nhưng thôi mua vé rồi thì xem tạm vậy. 2 Đứa ngồi trong rạp chiếu phim. Cả vài chục con mắt đổ dồn vào , nhưng kưng ko hẳn là do sức lôi cuốn của anh Duy Minh. Mà kiểu gì ấy, hôm nay nhìn An trông như con búp bê, thề có trời có đất, có độc giả đang đọc truyện này. An hôm nay còn thu hút hơn cả tên hotboy đang ngồi cạnh nó. Mấy tên thanh niên đang chơi với người yêu cũng phải ngoái lại nhìn. Khi ấy chẳng hiểu sao mặt Duy Minh cũng nhăn nhó. Hờ hờ. Lần đầu tiên hẳn bị phốt lờ trước đám đông. Mà An thì chẳng chịu giữ ý tứ gì.

- Tí em có muốn về nhà bình an vô sự ko An?

- O có.

- Thế thì ghé sát vào đây.

Vừa nói. Minh vừa đưa tay khoác qua vai An ,đẩy cô bé ghé sát vào mình. Dựa đà. An bị kéo dựa vào ngực Minh.

- Xem phim đi. Đừng có để ý linh tinh.

Minh vờ như nhìn chăm chú vào bộ phim...

An cảm nhận thấy có gì đó thật lạ. Cái cách Minh ôm vai nó , để nó tựa người vào người Minh. Ôi.. Ấm quá, gì nữa thế? Nước hoa àk? Thích thật. Đút chất hotboy nhá. Bỗng nhiên , hok hiểu sao mặt An bỗng đỏ ửng lên. Tim nó đập mạnh... Cái cảm giác hồi hộp.. Ôi ko điên mất... Xem phim sao được nữa... Mà thể loại phim này chán phèo. Mà sao Minh cứ xem được nhỉ??

.....

- An này, phim kết thúc hay quá nhỉ?

-...

- O , An!

Trời đất ạ, An đang ngủ ngon lành trong vòg tay Minh... Trời, chỉ khổ cậu bé này giờ xem phim một mình.. Minh im lặng, chống tay lên thành ghế nhìn An ngủ ngon lành.

- hơ.. Um... Oáp oáp..

- Dậx được chưa nhóc? Hết phim rồi...

- Hơ.. Hơ... Ấm quá... Um..

- ơ này này , làm trò gì thế.. Dậy đi , khổ. .. Hic.. Buông áo tui ra An ày.. O ơ... Đây.. Đừng có dựa thêm nữa... O...

An ngủ ngon lành. Và bây giờ cái chỗ dựa êm ái nhất của nó là người Minh. Hê. Em nó ngủ say có biết gì đâu...

-AN! DẬY

- O dạ...

- Say sưa quá nhể? Đi về thôi!

- O , hj

Hai đứa ra khỏi rạp chiếu phim. Trông mặt An thật khó coi. Đổ ửng lên vì xấu hổ. Hic. Đi chơi với hotboy mà để hình tượng xấu thế này đây... Hjc... Lại còn ngủ nữa chứ ...ôi trời...

- Kem nhé nhóc?

An gằm mặt ko nói gì(đag xấu hổ màk) cũng ko dám nhìn lên mặt Minh. Mẹ ơi...

- Dạ sao cũng được..

Minh tủm tỉm cười nhìn mặt An nhăn nhó, đổ ửng. 2 đứa kéo nhau vào một quán kem cko teen gần ấy..

- Chị ơi cho em 2 ly kem.

An gằm mặt, đảo lung tung ly kem, cố gắng để ko gây thêm một nỗi xấu hổ nào nữa...

- Sao ko ăn đi nhóc?

- Ko đói... - An lí nhí

- Chủ ngữ đâu?

- LẮM CHUYỆN. CHỦ NGỮ ĐỂ Ở NHÀ.

O... Tất cả mọi người trong quán đều hướng con mắt về nó. Thôi rồi..

- ơ e xin lỗi.

Mặt đỏ ửng, nhăn nhó, An lí nhí.

- ko sao.

Minh nhìn nó cười. Ôi. Tim nó lại đập nhanh hơn vài nhịp. Hjc. Cái nụ cười chết tiệt...

Phần 1” : Tấn công đi nào .

Về đến nhà , thay vì vui vẻ hạnh phúc khi được đi chơi với hotboy , tất nhiên là đi chơi với hotboy thì ai mà không thích . thế cơ nhưng mà ... trước khi đi hạnh phúc vào nhiều thì lúc về đau khổ bấy nhiêu. Hic. nằm trên giường mà nó trùm chăn kín mít , mẹ gọi nó không thưa . Khò thân con bé , nằm hét ầm hét ỹ , nó muôn phá banh cái nhà này chắc... ôi nhưng mà , từ mai đi học làm sao dám nhìn mặt bà con dân chúng chứ ... ôi còn anh Duy Minh nữa , chết mất chết mất , ôi nhưng mà sao mình có thể vô tư như thế được . Ôi , giờ mới thấm thía lời con Linh “ Mày dễ thương lắm An ạ”... mà liệu anh Minh có nghĩ ngợi gì với cái thái độ của mình ko nhỉ ? hic... đang xem phim mà còn dám ngủ... lại còn nói chống ko , hét ầm ỹ làm anh

ý ngạ trước bao nhiêu người ... mà hình như mình ko phải con gái hay sao ý... ờ thằng Nam cũng bảo thê mà, mình có tí duyên con gati nào đâu ... thôi rồi , xấu hổ kinh... hic... lại một đêm mất ngủ...

Nó với tay lấy cái điện thoại gọi cho Nam , chả hiểu sao theo bản năng , cái gì nó cũng tâm sự với một thằng mà nó cho là ghét nhất .

(đấy , lúc nào cũng thế)

(ặc)

tut tut tut ... đấy lại tut ... mà sao nó lại gọi mình là ku nhỉ ... xong phim ... hết đường lấy chồng ... mà hình như hần còn giận mình thì phải , ăn nói khó chịu kinh . Mà không biết thằng cha này giải quyết với em mối tình đầu như thế nào rồi ...

“ tình yêu như bát bún riêu ...”

Ờ mà bây giờ em nó cũng có khái niệm về tình yêu rồi đấy ... đến là khổ . chịu các anh thanh niên....

* * * *

Tờ mờ sáng, nó chưa kịp mơ hết giấc mơ thì con Linh đã lao thẳng vào nhà lôi cổ nó dậy

- DẬY DẬY THÔI KU , MƠ MÀNG GÌ MÀ GIỜ KÒN CHƯA DẬY NỮA????

(đấy .. lại ku)

- huhuhu mày để yên cho tao chết ...

- Con âm này , tỉnh ngay cho tao nhờ , tao ko ày chết đâu ... tao còn phải ăn đám cưới mày nữa....

- Huhu . bố éo lấy chồng đâu để yên cho bố chết . Ko học hành j cả

- cái con điên tình này .. hôm qua mày đi chơi với anh Minh tao biết rồi ... dậy đi ngủ muốn cứu vãn tình thế .. nếu ko muốn xong nỗi từ các chị khối trên bay vô đầu mày

- ờ đợi tao tí ...

* * *

Vâng cái giọng hát lạnh lạnh chua loét này ko của ai khác ngoài Linh. Nghe mà ngứa tai.

- Im ngay ko tao ày ko còn răng uống nước lọc bây giờ

An cáu kỉnh. Đã bảo rồi, bất kì ai mà nhét vào tai nó cái mớ nhạc trẻ sến súa như thế thì nó không tiếc mấy lời ngọt ngào. Cái gì mà ” Biết yêu nhưng mãi nói ko lên lời” ? Lãng xẹt. Mà sao hôm nay con Linh nó dễ chứng thế nhỉ... Mà hát thì hát chứ hà cớ gì mà cứ bám lấy nó để hát...

- Con điên. Hát thì vô nhà vệ sinh mà hát.. Ngứa tai.

- Nhưng tao thích hát ày nghe cơ An ạ...

- Biến.

- hêhê , bài hát này tao hát phù hợp với cảm xúc của mày mờ ... Hehe

- hợp cái đầu mày , con điên. Tránh ra tao đang bực...

Khổ thân ,con Linh hôm nay ko biết ăn phải cái gì mà bám rịt lấy nó dai như đĩa. Kiểu này là mờ ám rồi. Nó bịt tai gục đầu xuống bàn. Lầm rầm rửa cái con bạn quái thai. Biết nó đang điên lên được mà còn cứ léo nha léo nhéo ngứa cả tâm hồn. Bỗng ngoài cửa lớp có mấy tiếng xôn xao. Nhỏ lớp trưởng ghé mặt vào lớp ới:

- An ơi ra ngoài có người gặp.

An vẫn gục mặt xuống bàn mặc kệ xã hội xô bồ và ồn ào.

- An ơi, ra ngoài kìa. Con lớp trưởng vẫn réo.

- Không gặp gỡ gì cả. Đang điên. - nó không thèm ngẩng mặt lên , chỉ đáp lại bằng một câu cộc lốc.

Bên ngoài cửa lớp bỗng im bật. Ồ. Im thì càng tốt . Càng đỡ đau đầu , càng dễ ngủ. Thề có con kiến cánh. Hôm nay ko thèm ngó mặt ra ngoài nữa. Hic. Cả trái đất đang bỏ rơi ta. Hic...

- Ê , ko được ngủ gật.

Một giọng nói rất gần.

- Tôi ko ngủ gật.

An vẫn ko ngừng mặt lên, chỉ đáp lại cộc lốc.

- Thế sao lại gục đầu xuống bàn?

- Đầu to nên nặng...

Hơ.. Nhưng mà sao nghe cái giọng này quen thế nhỉ?

Á... Nó héch cổ lên , bật dậy tanh tách như tôm tươi. Cái mặt nhăn như khi đột.

- Ô anh Minh.

Trời ơi phải diễn tả cái cảm xúc này như thế nào nhỉ. Xấu hổ quá... Khổ quá... Khổ đủ mọi đường... Lúc nào cũng gặp ảnh trong tình trạng khó coi nhất..hic... Đau khổ nối tiếp đau khổ... Đúg là mắt mặt ban đại diện mà... Kiểu này thì sau này ế cũng phải thôi.

Ô đây , mà dạo này nó cũng hay nghĩ đến chuyện ế. Rõ khổ.

- Anh tìm có việc gì ko ạ?

- Tí hết giờ ở lại trường anh có việc nhờ..

- em á? Em thì có làm được việc gì mà nhờ?

- Cứ ở lại đi ,anh thì thiếu gì cách để hành hạ em.

Á trời. Gì thế? Hành hạ á? Thôi xog rồi...

- Hành hạ á?

- Nhẹ nhàng thôi, anh còn chưa tính đến chuyện em làm anh ngại trước bao nhiêu người đâu.

Hic... Sao Minh lại nhắc đến chuyện này cơ chứ. Ko biết là cả tối hôm qua nó đã khổ sở dằn vặt như thế nào vì vậy hay sao... Hic... Đồ hẹp hòi. Có mỗi thế mà còn ý định trả thù... Ko biết thương hoa tiếc ngọc hay sao...

- Vâng...

Nó lí nhí, Minh cười toe một cái rồi chào nó. Mẹ ơi. Lại cái nụ cười ngất ngây ấy... Thôi xog. Em nó đã bị bỏ bùa ... Mà Minh định hành hạ nó cái gì đây nữa. Hic. Chết mất thôi. Do là do cái tội hậu đậu vụng về đây mà...

Đứng trân trân một hồi, nó mới nhớ ra là cả nửa lớp đổ dồn vào nó.

- Chà, tin đồn ko vịt tí nào nhá. Duy Minh với Dương An là một đôi ...

- Trời ới thế mà con An còn cứ chối. Còn hẹn hò đi chơi sau khi tan học nữa kìa

- Ui lãng mạn nhỉ? ...

Đúng là lũ dỏ. An nghĩ. Đã ko biết lại còn lảm điều. Yêu đương quái gì...

- Mịa . Con điên. Léo nhéo như con ngan... Biến

- Há há , có nhiều thứ thú vị lắm mà mày ko biết đâu An ạh...

Cái con hâm này. Ko biết lại giở trò gì nữa... Hờ hờ. Thôi kệ xác nó. Đag nghĩ xem tí Minh lại hành hạ nó cái gì đây , mẹ nội ơi, cái thằng cha đẹp trai ấy tính nhỏ mọn bỏ xừ. Chắc nó giết mình mất hic... Cái quả nụ cười của lão cũng đã đủ giết sống cái tâm hồn trong sáng này rồi...ôi

mịa cha. Giờ thì cái bài hát cứ lảng lạng mà xuất hiện trog đầu nó. Chết mất thôi...

* * *

Đúng như lời hẹn. Minh đứng đợi An ở cổng trường hòng ko cho An trốn thoát. Ồ thì đứa nào chả thể nghe cái từ hành hạ mà ghê . Mà đứa nào lại hẹn cái kiểu để anh hành hạ em bao giờ. An vừa bước ra , Minh vẩy vẩy tay kiểu như tổng thống thăm dân. Chả để ý cái gương mặt An nhăn nhó như khi đột.

- Đi theo anh. -Minh ra hiệu.

- Ô ơ khoan đã

- Khoan gì nữa? Anh có xơi thịt em đâu.

Minh liếc liếc An mở một nụ cười rất chi là không mô tả được.

- Em sẽ đi cùng anh với điều kiện. Anh không được bắt em làm việc nặng. Ko uýnh em. Ko bắt em làm những việc gây ảnh hưởng đến nhân phẩm danh dự của em. Và đặc biệt ko được đụng chạm thân thể, rờ mó linh tinh, gây ảnh hưởng về thể xác và tinh thần...

Im lặng vài giây, Minh bật cười khanh khách..

- Yên tâm... Anh làm thế nhiều người buồn lắm đấy. Mà anh thì lại rất có lòng thương người ... Haha ... Mà hình như em xem nhiều phim quá thì phải.

- Xời... Tự tin quá đáng...

An bĩu môi. Cứ làm như mình quan trọng lắm đấy, ngoài cái đẹp zai, học giỏi , thể thao cừ thì cũng chả có gì cả (!)

Cả hai kéo nhau vào góc khuất sau trường. Nói là kéo nhau chứ thực ra là Duy Minh kéo. Mà cái góc ấy đẹp thật.. Một vườn hoa nhỏ ... An bị hút luôn vào cái khoảnh vườn ấy...

- An. Giúp anh cắt hoa đi..

- O , hoa đag nở đẹp sao lại phải cắt?

- Phải cắt thì cây mới sống tốt , em ko biết à?

- Vậy à? Thế đưa em cắt..

Lúc này, Minh bỗng sững lại. Trông cô bé thật dịu dàng. Nắng chiều nhạt nhoà vương nhẹ trên mái tóc đen lượn sóng của nó... Đẹp quá!

.....

- ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ An ơi là An , đến cắt hoa thôi mà em còn ko biết. Thôi. Để đấy cho anh.

Trời đất ạ, An nó ngây thơ đến mức cắt hoa chỉ cắt mỗi bông. Khổ. An hơi xấu hổ... Khổ thế , sao dạo này số nó khổ thế... Suốt ngày gây nên những oan trái mất hết danh dự... An biết điều, nó đứng gọn ra một góc. Nhìn theo từng chỉ dẫn của Minh.

- Thế này nè An, cắt chỗ non giữa ý, thế mới bó được chứ. Cắt mỗi bông thì em định làm gì?...

An chăm chú... Mà hình như ko phải chăm chú vào mấy bông hoa mà là Minh. Lúc này nó thấy cái vẻ gì đấy rất thân thiện gần gũi... Mỗi lần chỉ Minh đều nhìn lên gương mặt nó rồi cười rất hiền... Ồ... Tìm nó lại đập nhanh lên một nhịp thì phải... Ồi... Mặt đỏ lựng lên... Hic. Kiểu gì thế ko biết...

- Cho em này

Minh đưa cho An bó hoa vừa mới cắt. An rụt rè đón lấy...

- Còn sớm, em có thích nghe đàn ko?

- ơ ko.

- Sao vậy?

- Em thích nghe nhạc mẫu giáo và cải lương thôi.

Minh bật cười vớ lấy cây đàn ghita cậu để sẵn ở đấy. " Anh thử đàn một bài nhé"

" an empty streets, an empty house

a hold inside my heart..."

- Ô An! Bỏ cái tay bịt tai ra...

- Ko, em ko nghe, anh hát dở ẹc...

- Dở á? Sao... Anh có lòng tốt hát cho em nghe mà em nỡ phũ phàng bịt tai à? Sao em dám? ... BỎ NGAY CÁI TAY RA... (này nhá, ai mà được anh hát cho nghe thì phải hạnh phúc lắm đấy)

- kooooo ... Còn lâu...

- BỎ RA NGAY!

Minh ra sức gỡ tay con bé ra khỏi tai. " em phải biết ơn người có lòng với mình chứ?" " ko. ANH TRA TẤN EM BẰNG CÁI DÒNG NHẠC LOANG LỔ ẤY. Còn lâu em mới nghe" Minh vật cô nhóc, ko sao gỡ tay ra được" Anh buông ra ko em cần bây giờ." ... " cần đi "

ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ quái vật..

Cứ như thế cả 2 chạy ục ục nhau lòng vòng quanh sân trường... Mãi sau khi đã mệt, mới lấy xe về...lúc ấy đã tối muộn.

* * *

Về đến nhà. An đem hoa ra cắm ... Nó bồn chồn nhìn ngắm hoa... Tự nhiên trong đầu nó luôn xuất hiện hình ảnh của Minh. Cái nụ cười ấy, cái ánh mắt ấy. Cả cái cách Minh muốn hát cho nó nghe... Có gì đó khiến nó xao xuyến, đan lẩn bấn khoăn. Tại sao Minh lại muốn nó nghe Minh hát? Minh là hotboy đấy. An càng nghĩ lại càng thấy sao cứ xa vời. Nó nghĩ đến Minh nhiều, giờ thì nó tự công nhận là tần suất nó nghĩ đến Minh hơi nhiều. Có khi nào? Nó đã là ...fan của Minh ko? Có khi thế thật... Thì thường các fan hay nghĩ về thần tượng của mình màk.. Rồi quá... Thôi. Ko nghĩ nữa.

Phần 1'" : Tao đã có bạn trai rồi nhé.

* * *

vàng. Bà con đọc đến đây chắc hiểu thêm được tí ti rồi. Có 2 kẻ đang lên một kế hoạch rất công phu và mờ ám. . .chỉ khổ thân bất hạnh cho cái con bé ở giữa là ko biết gì...

An nằm trên giường. Nó ko tài nào ngủ được, ờ thì nó dạo gần gần toàn suy nghĩ linh tinh, thì ai khác đâu ngoài Minh. Mà con bé còn tò tẹt đến nỗi cho rằng mình là fan hâm mộ của Minh mới hax chứ. Cụ tí là em nó còn vào HỘI NHỮNG NGƯỜI CHẾT MÊ ANH DUY MINH TRƯỜNG THPT X. Hê. Cái này là có nằm mơ em nó cũng ko nghĩ là một ngày sẽ tự tham gia cái hội này. Mà từ trước đến giờ nó có bao giờ có cái khái niệm về mấy anh đẹp trai đâu... Ôi... Chưa đầy một tuần gặp mặt anh Duy Minh mà đã hâm mộ anh ý cuồng nhiệt như vậy rồi. Số là khổ.

Bất giác. Nó bấm số gọi cho Linh

Ôi thôi chết chết, sao lại thế nhỉ, thích á? Trời... Hoá ra thế là thích hả? Mẹ ơi, cái cảm giác thích một người là khó chịu vậy à?? Thôi rồi. Lỡ thích Minh thì phải làm thế nào? Hắn là hotboy đấy... Thôi rồi...

chết tiệt cái lời hát này sao cứ vẩn vơ trog khối não phẳng của nó. Mà... Liệu nó thích Minh thật à? Ôi mà lỡ thích thật thì phải làm thế nào?? Thôi rồi lại thêm mấy hôm nữa mất ngủ... Mà Minh liệu có thích

nó không? Mà hotboy thiếu gì người thích , chắc gì đã thích mình... (cái bản tính là rất thích suy diễn) ...
Hờ... Ngủ đã mai tính tiếp.

.....

Vâng . Tiếng chuông báo thức của An đẩy cả nhà Ạ... Rõ chán... Nhón bằng ấy tuổi đầu rồi còn thích nhạc
mầm non. Ồ thế sao chúng nó bảo ko lớn lên được cũng đúng. Mà giờ ít ra nta cũng lớn lên một tí rồi nhá
, cũng biết yêu rồi nhá.(Ặc)

thôi giờ là giờ phải đi học rồi... Hơ... Mà mog gặp Minh thế nhỉ? Đấy... Lộ liễu chưa? Mà giờ có Minh ở đây
nhỉ? Hờ hờ . Làm gì có chuyện đấy.. Mơ hão huyền.. Anh Minh bên bí thư đoàn trường còn bao nhiêu là
việc ấy chứ... Ồ có mặt ở đây được chắc là lạ.

- Dương An!

Ồ giọng này quen quen.. Nó ngoái lạ sau.

- Ồ Duy Minh... Sao...

Duy Minh đang tiến đến với chiếc xe đạp trắng sữa, vẫy tay chào nó. Ô hay. Sao thiêng thế, vừa mới nhắc
đến tên đã xuất hiện. Tên này đúng là.. Đốt nhang muỗi cũng lên.

- Lên xe, anh chờ

ơ... Nó ngơ ngác. .. Hic... Xúc động quá..chảy cả nước mắt, anh Minh vừa nói gì ý nhỉ? ” lên xe anh chờ”
ôi... Trước mặt ta là hotboy và hotboy đang đề nghị ta đi cùng. Ôi. Trời cao trog xanh sướt sớm long lanh
mặt nước xanh xanh cảnh lá rung rinh...

.....

Hai đứa đưa nhau vào trường dưới con mắt của bao nhiêu bé gái , bao nhiêu thầy cô, và dưới con mắt khó
chịu của một vài thím khoá trên. Thì đúng rồi, ghen tị là phải, từ trước đến giờ có bé nào có diễm phúc
được anh Duy Minh đón đi học đâu, kể cả mấy chị hotgirl đến từ hoa quả sơn. Hêhê. Chả phải nói nó hạnh
phúc (hay bất hạnh) đến nhường nào...

* * *

- Em là An 11b4?

Một chị chặn đường nó . Thôi xog , kiểu này là xog rồi, chắc lại mấy chị bên fan của anh Minh đến hỏi tội
nó đây mà..

- Vâng.

- Em là bạn gái anh Minh à?

- Ồ ko.

Mặt chị gái nọ biến sắc.

- Thế em thích anh Minh à?

- Dạ vâng.

- Thế à? Ko phải người yêu mà em cứ bám riết lấy Minh làm tụi này ngứa mắt. Minh ko thừa hơi yêu em
đâu. Em đừng có làm phiền anh Minh nữa. .. Đũa mốc mà chời mâm sơn. Minh là hotboy , em đừng nghĩ
anh ấy hay nói chuyện hỏi han mà cho rằng anh ấy thích mình. Em nghĩ em có cái gì? Nhìn lại mình đi ,
vừa xấu xí (có thật ko?) , lại học hành ko giỏi, xung quanh anh Minh còn nhiều người hợp hơn. Em tránh
Minh ra.

Ôi ôi mẹ ơi cái gì ù ù cạc cạc thế , văn chiêu hồn à? Hơ bà thím này đang tương vào tai nó cái mớ gì thế?
Hình như là đe dọa thì phải , ôi. Bỗng nhiên con Linh từ đâu chui ra.

- Xin lỗi bà chị, bạn em giờ phải vô học. Ko có thì giờ mà tám chuyện đâu Ạ.

Ngay lập tức , con Linh lôi nó đi . Để lại chị gái mặt đầy phấn ở lại tức bực.

- Ê mày, vừa bả hỏi mày kái gì đấy?
- Ờ, bả hỏi tao có phải bạn gái anh Minh ko
- Rồi mày trả lời sao?
- thì tao bảo ko...
- Thế sao mày ko bảo là đúng rồi? - con Linh vẻ mặt hơi nhăn lại.
- ơ nktg Minh có phải bạn trai tao đâu?
- Trời bó tay mày , thế bả còn hỏi gì nữa ko?
- à. Tao có thích anh Minh ko.
- Và mày trả lời là...
- Có.
- Mịa cái con điên. Mày nói thế nó ày một bài trường ca bắt hủ là phải. Mày có cần thiết phải khai thật là mày thích ổng ko???
- Nhưng tao tkích ổng thật mà...
- hờhờ... Thôi tao chịu thua mày rồi... Ngây thơ quá An ạ... THÔI. VÀO LỚP.

Linh bỗng hét tướng là con An giật nảy mình. Khổ thiệt từ bé mẹ đã dạy là ko được nói dối cơ mà... Hờ... Mà sao tự nhiên nó lại suy nghĩ linh tinh thế nhỉ? Mà kể bà thím nói cũng đúng, nó chả được cái chất màu gì thật... Ờ dưa mớ mà chòi mâm son.. Ờ thì xung quanh Minh còn bao nhiêu chị hơn hẳn nó... Thôi rồi , chắc gì Minh đã thích nó..(đã nói rồi, nhỏ này hay suy diễn lắm)

- An.. Mày tỉnh ngay, đang học mà gục mặt xuống bàn thế?
- Đầu to nên nặng..
- suốt ngày đổ lỗi cho cái đầu to, mày có biết Minh gkết mấy con bé đầu to ko?
- Thế á? Thế tao tỉnh đây.

Vâng . Thế đấy. Giờ cứ nghe đến tên anh Minh là nó nhảy dựng lên. Thề. Nó bắt đầu công khai cái cảm giác thích ra rồi đấy. Nhưng kể nó thích cũng nhanh phết. Mới quen Minh một tuần chứ mấy, thế mà đã bị nụ cười của anh đồn gục.. Mười sáu , mười bảy cái tuổi đầu, giờ mới biết cái cảm giác thích nó là như thế nào..

Nghe có vẻ khó tin, nhưng thật ra chẳng có gì khó tin cả, tình cảm teen còn non nớt đến thật nhanh và chẳng hiểu sao lại thế. Đúng rồi, chỉ cần một nụ cười , một ánh mắt ,thế là thích. Đối với học trò .. Thế là đủ.

.....

Đi học về. An đứng sững lại khi nhận ra Minh đang đứng ở cổng trường.. Bỗng quay lưng lại, thấy nó. Minh vẫy vẫy tay cười tíu tít. Gì nữa thế? Minh đang vẫy tay với nó àk? Hình như nhầm. Nó ngó trước ngó sau, ơ làm gì có ai. Mà ánh mắt kia... Thôi đúng là hướng về phía mình rồi... Ôi , nghệt thở mất , cái nụ cười chết tiệt, huhu, Minh định dùng nụ cười để hành hạ nó đến bao giờ..

- Anh chờ về nhé? - Minh đề nghị.
- Ko. Các chị ý hiểu nhầm đó..

Gương mặt An hơi nhăn lại.

Minh im lặng một hồi. Anh nhìn thẳng vào gương mặt nó. Thề, ko cười chút nào, chỉ thấy mặt nghiêm lại. Nhìn chòng chọc vào mặt nó. An hơi chột dạ. Nó găm mặt, thế này còn đáng sợ hơn, tim nó đập nhanh hơn.. Hic... Sao Minh nhìn nó ghê thế... Mặt nó ngày càng đỏ lên hic

- An , em ko biết gì thật đấy àk?

- Dạ?

- đáng lẽ em phải nhận ra chứ...

- gì ạ?

- Anh... Thích em...

.....

Hơơ... Gì thế? Nó đang nghe cái gì từ miệng Minh thế nhỉ? Ồi... Sao tai lại ù đi , chẳng rõ câu từ gì cả, vừa Minh nói gì mà có từ “thích” ấy . Từ từ đã...

- Anh vừa nói cái gì ấy nhỉ?

An chớp chớp mắt. Cái quả mắt của nó mới tội lỗi làm sao. Khổ sở thay giờ thì đến lượt Minh vò đầu bứt tai... Mặt cu cậu đỏ ửng lên..nhăn nhó

- Anh nói là anh thích em...

- Ồ.. Dạ? Gì cơ?

Cộp!

- Ấ.. Sao gõ đầu em...

- Bắt nta nói đi nói lại thế àk? Dở người. Nói một lần nữa thôi chú ý vào nghe đi..... Anh bảo là... Anh... Thích em..

Mặt đỏ tía tai, Minh khổ sở lắm mới dạn ra mấy cái câu ấy... Trông Minh thật buồn kười, anh cúi gằm mặt xuống ko nhìn lên mặt nó. Mà con này kể cũng vô tư quá mức. Cứ cố mà cúi đầu xuống để mà nhìn cho bằng được con mắt của Minh...

ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ....bất giác con bé nhắm mắt hét toáng lên...

Cộp!

- Yên lặng , đồ hâm. Muốn chết hay sao mà hét to thế...

Minh gõ đầu nó một cái rõ đau. Cô nhóc thay vì nhăn nhó lại quay ra nhìn chòng chọc vào mắt Minh rồi nở một nụ cười hết sức gian trá

- Anh nói lại câu nữa đi em quên mất rồi... Hihi...

- Muốn sống ko ? Trêu anh àk... Nói rồi. Ko nói nữa.

- Hihi thôi nói lại đi mà... Em nghe chưa rõ.. Hihi.. Nói lại đi mà..

An bỗng nhiên dở ơ là dở, nó đang phấn khích quá mức thì phải. Càng nhìn mặt Minh đag đỏ ửng lên, nó lại cười , mà nụ cười có bình thường đâu... Nó lôi áo Minh cố gắng làm sao để nhìn cho rõ mặt Minh đang nhăn nhó vì ngại.

- À... Em nghe rõ rồi nhé.. Minh bảo Minh thích em.

An nhăn nhó

- Biết rồi thì biết rồi, đồ điên. Nói lắm.

Không thể mô tả nổi cái gương mặt Minh lúc, này, ngại quá hay sao mà nói với Minh cứ vùng vằng và vùng vằng. Điều đó chỉ khiến An cảm thấy thêm buồn cười...

- Vâng điên cũng được, hìhì.

- Khùng lắm. Thế bây giờ... Làm bạn gái anh nhé...

- Ồ ... Hơ...

- Hơ gì mà hơ... Nói nhanh...

- Ko biết. Em đi về đây.

Trời ơi. Từ cái gương mặt lúc này còn hơn ha hơn hở, con bé ngừng cười... Cúi đầu đáp một câu cộc lốc rồi đi thẳng...

- Ô An, từ từ đã anh chờ về..

An vẫn cầm đầu đi thẳng. Có ai biết là mặt nó đang nóng ran lên. Híc. Bố cha đứa nào can đảm mà đứng yên nghe cái câu và trả lời ngay được. Híc. Nó tránh để Minh ko nhìn thấy cái mặt nó lúc này ,bối rối, ngại kinh... Nửa cười nửa khóc ko xong. Híc... Kể ra thì rõ ràng nó cũng thích Minh kinh lên được nhưng mà đối mặt với cái tình huống này thì...

- Anh Minh nói đùa. Anh Minh sao mà thích em được...

Mặt nó hơi xịu xuống .

- Ô sao An nói thế. Anh thích An thật mà..

- Minh quen em được có 1 tuần... Sao Minh thích em nhanh thế được...

Minh lặng im. Ko nhìn An, dường như anh đang suy nghĩ gì đó..

- Anh quen An một tuần, nhưng thích An từ lâu lắm rồi cơ..

- ...

- An đừng nói gì, cũng đừng hỏi gì.. Anh thích An từ lúc cách đây 2 tháng. Mà thấy An khó nói chuyện quá... Còn chuyện nhờ An giúp khiêng thùng cũng chỉ là tiếp cận thôi. Còn người đứng sau cái tin đồn trên facebook cũng chính là anh đấy. Anh nhờ Linh...

-...

- Anh cố lấy cớ rủ An đi chơi, vì biết sở thích phog cách ăn mặc của An nên anh liền chọn một bộ khá giốg.
. . Ai ngờ bữa đó ...

-...

- Vì Linh nói An thích lãng mạn. Anh mua vé xem phim lãng mạn. Ai ngờ An ko thích. Nhưng anh thích lúc An dựa vào người anh ngủ. Trông An như là thiên thần.. Anh đã rất sợ An ko thích đi chơi với anh.. Anh đã muốn đàn cho An nghe , nhưng hình như An ko thích.. Anh luôn cố gắng để An thấy thích anh...

- Em thích anh Minh mà...

An phá tan dòng nói của Minh bằng một câu ngắn gọn. Minh hơi sững lại , bỗng đôi mắt ánh lên một cái gì đầy đầy niềm vui. An ko nói ... Nó cúi mặt xuống. Cả 2 đều im lặng đi hết đoạn đường dài...

* * *

Về đến nhà, nó lú la lú lo. Việc đầu tiên là nó ôm mẹ một cái..

- Mẹ yêu dấu hời, mẹ chính là ánh sáng của cuộc đời con...

- Con này hôm nay chập mạch àk... Buông ra tao nấu cơm...

- hìhì..

Nhìn thấy ku em trai nó cũng hôn cái chụt lên má thằng bé .

- MẸ ƠI CHỊ AN BẮN LẮM, CHỊ AN LIỀM MÁ CON...

- thôi chị con lâu lâu mới được bữa đứt dây ấy màk..

Ôi... Hìhì... Thì tại số là nó đang yêu mà...

* * *

(=.=)

tut ... Tut... Tut

Ồi. Có nằm mơ cũng ko nghĩ ra đây là sự thực. Minh tỏ tình . Ồi, sao vui thế nhỉ, mai gặp Minh chắc là... Ồi ngại chết đi được. " anh thích em" ời, cái câu mang đầy sắc thái biểu cảm ấy cứ tua đi tua lại trog cái khối não phẳng của nó... Lại một đêm trần trọc đây..

- Mẹ ơi... Chị An vừa đọc tin nhắn vừa cười một mì.....

BỐP

Nguyên cái gối từ chính chỗ An lao thẳng đến mặt thẳng nhóc

- Im lặng ko tao ỳnh cho đồn rằng về một bên bây giờ..

- MẸ ƠI.. CHỊ AN DOẠ ỠNH CON DỒN RÃ...

BỐP!

Một em gối nữa lại tương thẳng vào mặt thẳng nhỏ. Nó phụng phịu giận dỗi bỏ đi.

- Sao chị là con gái mà chả hiền gì... Chả như anh Nam..

An hơi giật mình.

- Nam nào?

- Hôm nay lúc chị chưa về có anh gì ý bảo tên là Nam đến nhà mình tìm chị nhưg chị ko có nhà. Anh Nam còn mua kem cko em cơ... Em ứ chơi với chị nữa đâu..

Thằng nhỏ nói xog rồi vùng vằng đi ra ngoài.

Nam àk? Nam nào nhỉ? Có khi nào.. Mà hấn đến tìm nó làm gì?? Thôi, cứ phải hỏi.

tut tut tut.. Ồ... Lại thế rồi... Thằng này thất tình nên bất bình thường thì phải . Ăn nói cứ vùng vằng và vùng vằng ... Mà còn bực mình là đúg rồi. Chỉ vì cái tội nghe theo lời nó mà làm hỏng cả mối tình đầu tiên tươi đẹp như tranh vẽ. Ồi. Khổ nhĩ... Mà thôi... Giờ còn lo đến anh Duy Minh đã... Hờ.. Nó bấm số cho Duy Minh

.....

Tuổi trẻ là những ước mơ... Tuổi trẻ là những đam mê. Biết yêu nhưng mãi nói ko lên lời...

!!!!

Kết thúc phần 1: Đến với phần 2 : Hạnh phúc ko trọn vẹn.

3. Chương 2

Phần 2: Hạnh phúc không trọn vẹn.

Lời dẫn :Cái gì đến nhanh thì thường cũng sẽ mau tàn. Bạn ko thể bắt mọi thứ đều theo ý mình, ko thể bắt mọi thứ đều phải hoàn hảo. Bạn cũng ko thể bắt bản thân mình ngừng yêu người khác cũng ko thể khiến người khác ngừng nghĩ đến bạn. Đơn giản vì chúng ta phải sống thật với bản thân mình , mà đôi khi cái sự quá đồi chân thực ấy sẽ mang lại cho bạn bị tổn thương. Và.. Vô tình làm tổn thương người khác nữa. Hạnh phúc trọn vẹn thì vốn khó thấy.. Ngang trái trog cuộc sống thì lại có thể tìm đến bạn bất cứ lúc nào. Bạn hãy sống bằng tình cảm , hành động theo lí trí. Bạn biết rồi đấy: chẳng có gì mang tên gọi là hoàn hảo cả.

.....

.....

Phần 2': Niềm vui chớm nở.

Duy Minh - Dương An.

Hai cái tên được nhắc đến nhiều nhất trong trường THPT X trong tuần vừa qua. Tất nhiên tất nhiên , sự kiện hot mà.. Rõ ràng rành ra đây , sáng đi học cùng nhau , ăn sáng cùng nhau, ra chơi cái là cũng xuống căng tin cùng nhau, đi học về cũng cùng nhau nốt. Trông chẳng khác gì hình với bóng cả. May mắn là An ko còn cái biệt danh là vịt ghe nữa (còn đứa nào dám gọi nữa thì chỉ có bẻ cổ luộc chấm mắm tôm).. Vâng bạn biết hai con người này đang vui thế nào rồi đây. Việc học hành của An cải thiện đáng kể. Cũng chịu nghe mấy bài nhạc trẻ, ờ thì công nhận là cũng hay hay...

- An , nghĩ cái gì đấy , làm bài đi.

- Eo em ko làm đâu , bài tập anh Minh cho khó kinh ý...

- Khó chỗ nào bảo anh.

- Khó từ đầu đến cuối.

Cốp!

- á, sao anh Minh ỳnh em?

- Lười học anh ỳnh, ko chịu nghĩ đã kêu khó rồi.. An nhớ cho anh là năm sau An lên lớp 12 và cũng sắp phải thi đại học như anh nè..

- Nhưng a Minh kèm em toàn ỳnh thôi.. Cho em ỳnh lại đi rồi em học.

- Ơ . . .

Áááááááááá

Nguyên cả cái hàm răng sắc nhọn đã để lại dấu vết trên cánh tay Minh. Khổ thật.. Đây là lần thứ bao nhiêu trog tuần Minh bị cắn bất chợt ấy nhỉ? Ôi rõ khổ cơ, có cô bạn gái phải cắn mới chịu học. Minh nhăn nhó . An nằm vật ra cười.. Khổ , mà nhỏ này cả tuần nay ko lúc nào là nó ko cười. Ko hiểu sao mà cứ nhìn vào mặt Minh là em nó lại tưởng tượng ra cái gì đấy rồi ngồi cười.

- Thôi em học đây, anh Minh thấy chưa? Em ngoan và chăm học lắm í.

-...

- Ơ.. Anh Minh ăn cái gì đấy?

- Bánh.

- Cho em ăn với..

- An cắn anh rồi anh ko cho nữa.

- Eo. Anh Minh ki bo thế... Cho em ăn với...

" Ko cho, mà bánh ngon lắm An ơ." ... " Anh Minh cho em ăn với, huhu, em khóc nè" ... " khóc mà miệng cười thế kia àk?" ... " Anh Minh ko cho e dằng ý" ...

Bịch... Bốp... Chát

" đưa bánh cho em..." .." này này.. Nam nữ thụ thụ bất thân, buông áo ra ko dứt cục giờ..." em kẹ, người Minh hôi thế em ko thèm sàm sỡ" .." gì?"

Bốp. Phập.

- Á. Cắn vào bánh thôi chứ sao dám ngoạm cả vào tay a???

- Hìhìhi. Hìhìhi.

Cốp!

- Đây thì hì hì.

- bánh ngon quá, hìhi, cả tay anh cũng ngon nữa.. Nhưng mà mỗi tội lắm...ghét

- Gì?? Ý là sao? MUỐN CHÍT ÀK???

... Bốp... Phập... Chẳng biết nữa, tóm lại là tình yêu của 2 cái con người này ko có tí bạo lực là ko chịu được..
Hàizz

tuổi trẻ là những... Mà thôi ko hát nữa...

* * *

* * *

- Ê Linh. Tí tao về cùng với.

- Minh đâu?

- Họp đoàn nên về muộn.

- Ờ..

.....

Tất cả mọi việc của tương lai bạn ko thể nào đoán trước.

An đứng ngoài cổng trường. Nó đang ngóng Linh. Rõ chán. Con bé này có cái bả tính rậm rà rậm rờ...
Bỗng nó thấy cái xe máy có 2 đứa con gái lao về phía mình. Nhìn kĩ ra thì ko phải học sinh trường mình..

- Mà y là An , 11b4 , trường THPT X?

Một trog 2 con bé bước xuống xe vênh mặt hỏi nó..

- Ủ.

- Và mà y là bạn gái Minh?

-...

- Lên xe tao hỏi chuyện..

- ko...

Dường như sức của An ko đủ khỏe để giằng tay 2 con bé đang ra sức kéo mình lên xe.. Kiểu này là có điều ko lành.." buông tôi ra" , ngoài cổng trường lúc này ko có ai. Tiếng kêu của An dường như chẳng ai nghe thấy...

- Ô An! ... An...

Con Linh dắt xe chạy ra gọi với theo.. Bóng chiếc xe máy chở An đã phóng đi mất hút...

Linh chạy hốt hải theo bóng chiếc xe kia với tốc độ chạy chết người.. Nhưng mà... Xe đạp thì theo làm sao mà đuổi kịp. Linh hoảng quá, nó lo , muốn khóc không nổi, lũ người kia đưa An đi đâu? Định làm gì? Ôi, lo quá, ko được bảo bố mẹ vội. Phải có cách gì đó chứ. À... Anh Minh. Đúng rồi phải bảo với anh Minh trước đã. Trời ơi sao lo thế. Con An nó yếu đuối lắm...hic... An ơi đừng làm sao nhé..

* * *

Bốp.

Một cái tát. An bị trối tay , hai đứa con gái đẩy nó vào góc tường. Mồ hôi nó chảy ròng , trên mặt nó đã xuất hiện một vài vết xước , đỏ ửng, rát lên ... Đau.. Trước mắt nó là một mảng tối, mờ.. Khó chịu quá, nó đang bị làm sao thế? Đau quá. Nó bị dồn rất mạnh, tay cọ vào những mảng tường vỡ làm cổ tay máu chảy ko ngừng.

- Minh là của tụi này, nếu ko phải người yêu tao thì cũng ko đứa nào là người yêu của Minh hết.

An cố gượng dậy.. Phất tát của con bé tóc đỏ đã tạo cho nó một vết xước chảy máu ở gần mắt. Nước mắt có muối nên xót.. Móng tay con nhỏ quá sắc.

- Chúng mày...

Bốp

- Im lặng . Con chó.

Một phát tát nữa từ con bé tóc vàng. Con này còn tởm hơn, nhìn con mắt thôi đã đủ thấy nguy hiểm..

- Chúng mày.. Diên rồi.

Yếu lắm , nhưng cái bản tính cứng đầu cứng cổ của nó phải khiến nó buông ra mấy lời... Lúc này gương mặt An ngẩng lên, đáng sợ. Con tóc đỏ tiến đến, ngồi xuống trước mặt nó. Bất chợt, túm tóc mái nó giật ngược lên...

- Đ. Mẹ, mày nói ai diên con chó? Mày nhìn tao đây. Sắp chết rồi mà còn to mồm. Nhìn cho kĩ đây...

Đau lắm, nó mở mắt , trước mắt nó là một con dao lam... Con tóc đỏ đưa gần con dao vào gương mặt nó...

Á.. Máu.. Có máu.. Hic... Con bé tóc đỏ bỏ tay đang túm tóc nó ra, ấn đầu nó xuống. Theo đà, nó cũng gục. Không làm gì được, tay bị trói rồi, đau quá, máu , máu... Thôi rồi, con dao lam đã tạo trên mặt nó một vết xước .. Máu chảy... Loang lên tóc... Mắt nó mờ đi, mệt, nó lịm đi...

RÀO...

Lạnh quá... Gì thế.. Nó giật mình, con bé tóc vàng dội nước lạnh vào người nó...

- Mày tưởng ngắt đi là xog àk? Đ. Mẹ... Tao xem mày còn dám gần Minh nữa ko. Chó chết.

Gì thế? Nó đang bị gọi là chó? Nhục thế... Nhưng đau quá ... Toàn thân đau ê ẩm.. Minh ơi... Hic... Nó đang khóc... Nó bắt đầu thấy hoảng sợ, hoang mang. Thấy tử thân... Minh ơi.. Cứu em... Minh ơi...

RẦM..

Mọi cử động, mọi hành động, lời nói đều dừng lại...

- Mấy cô dừng lại ngay cho tôi...

Hm... Giọng này... Minh... Đúng Minh mà... Minh đến rồi.. Nó ngẩng mặt lên... Thấy Minh , nó cười một cái... Ngắt đi.. Ổn rồi.

- Ô anh Minh. Sao ...

- Tôi đã bảo rồi đừng bao giờ can thiệp vào cuộc đời cá nhân của tôi..

Vừa nói, Minh lao ngay đến chỗ An...

- Các cô... Đã làm gì An..

Gương mặt Minh lúc này mới thật đáng sợ... Đưa tay lên những vết xước trên mặt An ,tay anh run lên khi cảm nhận thấy hơi ấm từ nước mắt của cô khóc.. Anh cũng thấy đau..

- Anh Minh.. Con nhỏ đó có gì hay... Quê mùa và xấu xí...

Con tóc vàng e dè...

- CÂM MỒM VÀ CÚT ĐI CHO TÔI.

Cảm thấy sự giận giữ , 2 con bé lùi dần về sau, phóng xe đi mất. Linh từ ngoài đi vào, do sợ , nó khóc... Nhìn An nó lo vô cùng...

- Minh đến rồi...

An nhếch môi... Trông cô bé mới thật khổ sở, máu từ mặt loang ra áo,ko còn đủ sức để khóc nữa... Minh ôm chặt lấy cô bé.. Ướt nhẹp và lạnh do nước...

- Cố lên An à, anh đưa An đến bệnh viện, sẽ ko còn đau đâu...

Minh đưa tay vuốt tóc An, gương mặt xước xát máu khiến cho Minh đau ghê gớm...

- Minh ơi... Minh đừng để em bị đánh... Đừng để em bị chửi là chó... Đừng... - trong giọng nói của An còn vương một chút nước mắt.

- Biết rồi... Anh sẽ bảo vệ... Anh ko để An đau đâu... An ngốc... Anh đưa An vào viện...

Gục đầu vào người Minh, nó lịm đi...

Linh đứng đó... Trên mắt nó cũng nhoè nước.. Vừa lo. Vừa xúc động... Cùng Minh đưa An ra ngoài.

Tại bệnh viện.

Máu... Ôi... Nhiều máu quá.. Đừng... Đừng đưa dao lại gần.....Minh..đau rồi..

- An! An! Em tỉnh rồi àk.... Mở mắt ra nhìn anh đi An...

Ôi.. Sao đau thế.. Ai đang gọi mình?... Quen quá... Có khi nào... Minh? .. Mà ko. Chắc là đang mơ... Ko thấy Minh đâu cả.. Mà.. Muốn tỉnh dậy quá.. Nhưng sao ko thể mở đk mắt ra..

- An ơi anh này... Tỉnh đi An...

Ồ.. Minh... Đúng rồi, Minh đang ở bên cạnh mình này..

- An ơi tỉnh dậy nhanh nhé, anh lo lắm, tại anh mà ra cả... Anh hứa sẽ ko để An đau đớn nữa đâu...

Minh khẽ thì thầm vào tai cô bé đang trong cơn hôn mê.

- An... Em tỉnh rồi.. Giờ em thấy trong người sao rồi??

An nhẹ nhàng mở mắt, nó cảm thấy người mềm nhũn ko có sức lực, ngay trước mặt nó là Minh.

- Em.. Đang ở đâu thế?

Cô bé cất tiếng hỏi với một giọng yếu ớt..

- An đang nằm trong bệnh viện... Anh xin lỗi đã khiến An như thế này...

Bỗng nhiên An giật mình. Nó ngồi bật dậy đưa tay lên vò đầu vô cùng mệt mỏi.

- Chết rồi... Em phải về... Em phải về..

Mặt nhăn lại hoang mang , An cố gắng đưa mình ra khỏi giường...

- Không được... An chưa đủ khoẻ để về bây giờ đâu.. Ở lại đi..

Minh cố gắng kìm nó lại..

- Ko. Mẹ lo đấy..

- Anh bảo mẹ An rồi, lát nữa mẹ An sẽ đến thôi..

An ngẩng mặt lên , hoảng hốt.

- Sao Minh lại bảo với mẹ... Hu... Chết rồi...

An bỗng nhăn mặt lại.. Có một chút nước ở đuôi mắt.

- Anh bảo An bị xe tông... An đừng lo.. Sẽ ổn thôi.

Lúc này cô nhóc mới chịu ngồi yên, bất thần chẳng nói năng gì cả.

- Anh xin lỗi... Đáng ra anh phải chở An về..

- Tại sao Minh tìm thấy em?

- Linh mô tả 2 con bé đó là anh đoán ra ngay chúng đưa An đi đâu.. 2 con này rất hay quậy phá ... Lúc trước nó tuyên bố... Bất kể ai là bạn gái của anh thì..

- thì ra chúng nó đánh em chỉ vì em là bạn gái Minh...

- An yên tâm , anh hứa sẽ ko để ai làm An đau đâu.. Anh hứa sẽ bảo vệ An mà...

Cô bé khôg hỏi gì nữa , nó chỉ nhìn Minh cười. May mắn là vết dao lam trên má An ko sâu, ko để lại sẹo lồi... Chân tay nhiều chỗ bầm tím lại, mặt có vài vết đỏ ửng. Trông cô bé thật khổ sở. Minh nhìn mà cũng cảm thấy xót..

Cạch!

Cửa phòng bệnh viện bật mở.

- An...con gái tôi... Con ổn chứ..

Mẹ nó từ ngoài cửa bước vào, mắt đỏ hoe nước, bà phải xin nghỉ làm giữa chừng để phóng xe ngay đến đây..

- Mẹ yên tâm... Con bị ngã nhẹ thôi..

- yên tâm làm sao đk con bé này...

Nước mắt bà giàn dụa...

- Cháu chào bác, xin phép bác cháu về...

Lúc này bà mới gạt nước mắt quay ra Minh..

- Ủ. Cám ơn cháu đưa An vào đây. Giờ về đi muộn rồi..

- An, anh về nhé, có gì mai đừng đi học nữa.

Cô bé ko đáp lại, chỉ mỉm cười thật khê và đưa tay ra vẫy chào tạm biệt Minh. Rồi dõi con mắt theo Minh bước ra cửa.

* * *

có tiếng chuông điện thoại. An với tay ra , ai gọi, . NAM

tut tut tut... Tên này lại tắt máy rồi... Kì cục.. Mà hình như cả tuần nay rồi nó mới nói chuyện với Nam. Sao Nam lại biết ko phải nó tông xe nhỉ? Thằng này dạo này lạ... Cái thái độ nói chuyện nhạt phèo ko có một tí hào hứng nào... Nói năng cọc lốc.. Giữa chừng lại thôi... Haizzz... Có chăng là vẫn còn giận vì nó làm hỏng mối tình đầu chăng? Chà .có thể lắm chứ... Quên mất là chưa xin lỗi nó.. Thôi để sau.

Nó đưa tay sờ lên vết xước trên má.. Đau thật... Nhưng may vết rạch ko sâu nên ko thành sẹo lồi. Chỉ là một vết đỏ nhỏ nhỏ ngang ngang tâm chân mắt. Nghĩ lại cái cảnh nó bị túm tóc và rạch mặt, bất giác nó lại rùng mình.. Cả khi bị dội nước lạnh ... Nó vẫn còn cảm thấy hơi xót ... Nó chỉ còn thấy mang máng giọng Minh thì thầm bên tai nó: Anh hứa sẽ luôn bảo vệ An...

Mấy ngày sau đấy , nó ko đi học, bạn bè thỉnh thoảng có đưa vào thăm. Trông người con bé phờ phạc , gầy đi trông thấy...

Bắt đầu những ngày nó đi học trở lại, người ta hay bắt gặp cảnh một thằng nhóc chở một con bé đi học, chở đi ăn sáng, chở đi hóng gió , trở về nhà, hai con người này ko rời nhau lấy nửa bước...

Những ngày lễ được nghỉ, hai đứa lại tíu tít dắt xe đi chơi. Lượn một vòng qua khu công viên, lại rủ nhau đi ăn vặt.. Vết sẹo nhỏ trên mặt An đã mờ dần đi.

- An ơi... Hình như xe hỏng rồi...

- Sao xe lại hỏng? Hổng vậy tí đi về kiểu j ?

- Về bộ. Giờ anh kiểm quán sửa xe , để đó mai lấy thôi chứ ko đợi dk.

- Eo muộn rồi ý, mà đi xa mỗi chân kinh.

Minh chỉ cười , nó lại phải chịu thua cái nụ cười ấy. Lão này chuyên gia sử dụng nụ cười để kết thúc mọi vấn đề..

- Anhhhhhhhh.....Minhhhhh

Nó dài miệng.

- Ziiiiiiii...??

- Em mooooooooi channn...

- Thấy chưa? Tại An mập quá nên ngồi xe mới hổng đầy... Than vãn anh ỳnh àk.

Cái bộ dạng An lê lét trên đường nom mới thật bất hạnh... Như người ko có sức sống..

- Anh Minh.. Công em..

An phụng phịu.

- An nặng lắm, công An rồi anh vào viện àk??

- Huhuhuhuhuhu

- Đừng có giả vờ... Ráng đi.

- Huhuhuhuhuhu

- ...

- Huhuhuhuhuhu

- haizzz

- huhuhu...

- Suốt ngày ăn vạ, được rồi lên đây công.

- Hahahahahaha zê zê zê..

Minh nhìn cô nhók ko nín nổi cười, An hay làm nũng như thế. Anh cảm thấy thật bình yên. An leo lưng Minh, cô nhóc thích thú như trẻ con vớ được quà...

- An nặng quá, anh ko vác nổi.

Minh vờ làm bộ mặt nhăn nhó..

- kệ Minh... Hahaha..

Họ vừa đi vừa nói chuyện, mặc những ánh mắt tò mò, một chút ghen tị đang đổ dồn vào mình. Im lặng một lúc lâu, An ghé sát tai Minh thì thầm..

- Em thích được anh Minh công vậy...

- Hành hạ được người ta nên thích chứ gì?

- Hihihhi

- Hi hi hi

- Anh Minh ko dk nhại em...

- Nhại cho bồ ghét.

An chỉ cười toe. Nó thích Minh trêu nó như thế...

- Minh hứa chỉ công mỗi An thôi nhá.

- Ờ...

- Ờ gì? Thề đi...

- Ờ thì thề.

- Thề rõ ra...

- Thì anh thề chỉ công mỗi An thôi... Anh mà nói điều người yêu anh chết. Anh mà nói dối hai đầu gối anh nó bằng nhau...

Phập.

- ÁÁÁÁÁÁ An làm gì thế , sao cần vai anh?

- Minh thề thề thì chết em àk...

Minh khúc khích cười... Cô nhóc ngồi đằng sau mặt nhăn nhó... Minh đáng ghét...

Gần 6h tối, lúc này thì trời đã tối thật rồi... Có 2 thân xác mới về đến nhà.

.....

.....

Phần 2”: Mày phải gọi tao bằng ck.

Về tới nhà, qua loa bữa tối , nó leo phắt lên giường... Ôi thật là vô cùng mệt mỏi...

- Chị An ơi mua kem cho em đi, mẹ hứa mà chẳng mua gì cả...

- Chị làm j có tiền... Mà mệt lắm... Để mai chị mua cho.

- Eo chán thế, anh Nam mà có ở đây thì đã mua kem cho em rồi ý.

Ồ... NAM... Nó chợt nhớ ra cả tháng rồi ko nói chuyện với Nam. Nó cũng quên mất, Thăng này cũng chẳng gọi điện. Hay là còn dối? Mà sao giận dai thế, hần cũng đẹp trai học giỏi bỏ xừ ý, bạn gái kiếm khó gì mà cứ phải giận dối như trẻ con. Nó bầm số gọi.

Mịa cha cái thằng, ăn nói như đâm vào tai, đã chai mặt đi xin lỗi mà còn thái độ abc, chẹp, ko phải lỗi tại ta thì ta còn lâu mới xin lỗi ý.

Ồ... Nó nói thế rồi thì cãi làm sao dk nữa . An dịu giọng.

An hét lớn trong điện thoại.

....

Trời đất, thằng cha đang ép nó , cái giọng mang tí bi thương ai oán, đang cố gắng đụng chạm đến quả tim nó đây mà, nhỏ này rất hay thương người, thằng bé đang cố cho nó cảm thấy áy náy..

Thôi. Phát này là thằng bé đẩy nó vào bước đường cùng rồi. Phát này ko chịu là tiết giống nhà nó mất. An lại mang cái tội là gián tiếp làm con nhà người ta mất giống. Uầy uầy... Tội nặng bỏ mẹ.

Đờ mờ cái thằng ầm ương bỏ mẹ, phát này tao thất tình thì cũng ko để mày yên đây mà... Khổ , nhưng nó nói thế áy náy kinh.

Ặc Ặc Ặc lão đảo đảo đảo... Thằng cha vừa thay đổi cách xưng hô.. Từ miệng phun ra cái từ ” vk ” ngọt xớt. Thôi thôi phát này là định tra tấn nhau bằng miệng đây mà..

An nhăn nhó, khổ thiệt, đúng là làm ơn mắc oán mà... Chỉ tại sơ suất cái miệng..

(nói xog cắn lưỡi tự sát)

CẶc. Cúp máy. Mẹ ơi sự lựa chọn sai lầm. Minh mà biết là lên thót như chơi. Mà cái thằng đều, hành hạ nhau cái kiểu oái oăm thế. Lỡ sau mà có chữ nhau ko lẽ lại buông mấy kiểu như là “Đ. Mẹ ck / vk” à? Hài bỏ xừ. Cái thằng điên vì tình ko chịu điên một mình còn lôi nó vào bán loạn cùng... Ôi ... Lạy thánh Ala, cầu trời

cho cái thằng dở người nó mau có người yêu để cho con đi qua kiếp nạn. Mà xin thề. Sau này ko bao giờ đi tư vấn tình yêu cho bất cứ đứa nào nữa. Ôn ko thấy đâu chỉ tổ mang hoạ vào thân. Mà gọi vk ck mới thằng này thấy sến bỏ mẹ. Mà sao lại hành hạ nhau kiểu ấy nhỉ. Lỡ ko may ai nghe thấy lại nhầm tưởng đag bắt cả 2 tay... Công nhận. THĂNG NÀY THÂM.

Trời ơi, tự dưng vợ phải thằng ck mà ko phải ck. Trước giờ hay cạnh khoẻ nhau đủ biết nhau đều , giờ mới biết thâm thúy đến nhường nào... Đến khi có bạn trai cũng ko để yên cho. Đời buồn và sâu thẳm. Sinh nó ra làm người tốt làm chi để rồi một ngày người ta trả thù bằng chính cái lòng thương người ấy. Kẻ địch vốn

biết ta mềm yếu về tình cảm, dễ dàng mềm yếu và rủ lòng thương người, đã sử dụng khổ nhục kế để khiến quân ta phải lâm vào tình trạng dở khóc dở cười, dẫn vật bản thân, mềm mỏng trước lời của địch. Bấy ập đến và ta phải làm theo. Đau đớn lắm, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa, ... Thôi, cố mà quen đi vậy... Mà xưng hô vk ck nghe tình cảm bỏ mẹ..

* * *

- An ơi làm gì đấy? Học bài chưa?

Anh Minh nhắn tin đến hỏi nó. Hôm nào cũng thế, thúc An học bài như một thói quen . Thì cũng chính nhờ thế mà con An học hành tiến bộ lên trông thấy... Trước kia nó xếp hạng thứ 39 trong tổng số 42 thành viên trong lớp. Giờ thì tình hình cải thiện, vươn lên hạng 17 , 18... Tiến bộ vượt bậc sau 1 tháng trở thành bạn gái Minh. Thì cũng tại Minh học giỏi bỏ xừ, toàn xếp đầu khối 12 , thế nên cũng bắt nó học hành có quy củ.

- Em chưa học..

An nhắn lại. Ôi kiểu j thì kiểu, thế nào kũng bị Minh mắng cho trận vì lười học.. Minh thì lúc nào chả thế, đợi khi nào nó học xong rồi mới đi ngủ

- An lười nhé, mai có tiết kiểm tra mà ko chịu ôn gì lại đẽm kém cho coi.

- Thì giờ em học..

- Nhớ nhé. Học ngay nhé. Anh sắp thi rồi nên anh còn phải ôn. Ko nhắc An nhiều đâu ý.

- Vâng nhớ rồi. Hjhj

- Học xong ngủ ngay mai còn dậy sớm đi học nữa.

- Em biết rồi mà anh Minh cứ ôn bài đi...

- Nhớ à nha. Ko nói nhiều đâu nha.

- Hi.

An thích cái cách Minh quan tâm mình. Ko vồn vã, ko gây khó chịu, cứ nhẹ nhàng như thế, cả những lúc giận dỗi nó chỉ vì nó mê facebook ko chịu đi ngủ sớm. Những lúc như thế Minh thường nhắn mặt lại rồi trách yêu nó một vài câu, bên Minh , An cảm thấy yên bình...

Sáng ra. Chưa để cái đồng hồ báo thức kêu. Điện thoại An đã rung lên một hồi gay gắt..

Cha mẹ ạ. Cái giọng nhăn nhó này thì ko lẫn vào đâu đk. Thăng Nam chứ ai.

Kính dị thật. Cái chữ ck đang hành hạ lương tâm con bé.

vân vân và vân vân. Rõ là khổ, xưng hô vk ck cũng chẳng đưa hai ta đến gần nhau hơn. Chỉ khiến cho những vụ khoe nhau thêm phần kịch tính.. Ồ thì trước giờ đã thế rồi... Kẻ thù ko đội trời chung mà, chứ dù cho có lồi sấp vào nhau thì trời cũng bị xé ra làm 2.

.....

.....

Gần hè rồi , bạn , Minh mãi mê ôn thi tốt nghiệp. Nghĩ tốt nghiệp thì ổn rồi, nhưng cái khó là thi Đại học. Minh học giỏi, nhưng cũng ko dám chủ quan. An thì cũng phải chăm đi học thêm học nệm. Thì cũng sắp lên lớp 12.. Tần suất 2 đứa đi chơi cùng nhau giảm hẳn.. Tần suất nhắn tin gọi điện cũng giảm, nhưng ít ra vẫn theo thông lệ một ngày gọi 2 lần. Sáng vẫn đi học cùng nhau.

- Minh ơi , tối nay Minh có phải đi học thêm ko?

- Ko. An hỏi chỉ?

- Tối nay Minh ở nhà nhé, em qua. Hi..

- Qua làm gì?

- Suyt ... Bí mật.

An đưa một ngón tay lên miệng, cười tít mắt

- Á à ... Nguy hiểm nhá...

An chỉ cười rất tươi và ko nói gì. Lúc nào cũng thế, thay vì nói ,nó cười nhiều ơ là nhiều.. Tính ra gần nửa năm rồi từ ngày làm bạn gái Minh, lúc nào cũng vui vẻ như thế.. Nó được Minh nhắc nhở, được chăm sóc. Vui. Nó mong rằng nó và Minh sẽ mãi như thế.

* * *

Xoảng ... Ckoang...

Đồng bột trứng bắn tung toé.. Sao lại thế nhỉ? Rõ ràng là nó đã tập làm bánh rất nhiều lần và thành công cũng rất nhiều mà.. Chắc lần này sai sót gì rồi. Nhìn cái đồng bột đường vương vãi khắp bếp , nồi vung cũng bị nó cho rụng rơi loảng xoảng.. Nó chán nản, lại phải dọn dẹp cái bãi chiến trường. Làm lại. Lần này cẩn thận hơn tí. Hôm nay sinh nhật Minh mà.

Nó mệt mỏi nhắc máy đang réo ồm củ tỏi.

.... Ko biết thế nào nữa, thằng này kì lắm. Cứ mỗi lần nhắc đến Minh là lại thái độ bất hợp tác.

Đúng là thằng đều... Mịa . . . Điên điên điên.

Nó bỏ cái mớ lộn xộn sang một bên. Bắt tay làm lại bánh sinh nhật cho Minh, nó cười một mình, tưởng tượng lúc Minh thật vui khi nhìn thấy. Minh đúng là.. Mãi học đến quên cả sinh nhật.

- Chị An! Chị An làm bánh hả? Cho em ăn mới.

- Ra ngoài tí làm xog rồi cho ăn.

- Zê... Nhưng mà thôi, bánh chị làm cho anh Nam em ko thềm đâu.

An sững lại. Vừa thằng nhỏ nhắc đến tên Nam. Mà sao thằng nhỏ cái gì mở miệng ra là anh Nam anh Nam thế nhỉ? Thằng đó chửi vào mặt cho chứ bánh biếc gì . Chắc bị cái kem của thằng Nam bỏ bùa rồi.

- Im lặng. Nói linh tinh.

Thằng bé vênh mặt hứ một cái rồi chạy đi chơi.

.....

.....

Kính coog... An bấm chuông cửa. Từ trong nhà bước ra là bóng Minh

- Ngạc nhiên chưa?

Minh đứng ngẩn ngơ, ngạc nhiên quá.

- Hôm nay sinh nhật Minh mà , em làm bánh tặng Minh.

Minh cười rất tươi. Hai đứa vào nhà Minh.

- Bánh ngon thế? Khi nào An làm nữa anh ăn nhá.

- Khi nào sinh nhật em, em lại làm tiếp.. Làm Minh ăn thiệt nhiều nhiều nhiều luôn ý..

- Sinh nhật An lại chỉ có An với anh thôi nhá?

- Tại sao lại phải thế?

- Được ăn nhiều hơn. Haha

- Tham lam.

An nói rồi cười tí mắt. Thì lúc nào nó chả mong thế. Chỉ cần bên Minh thôi là đủ rồi...

* * *

Phần 2'' : Hạnh phúc không trọn vẹn.

Thi cử cận kề. Thừa hẳn thời gian gấp nhau. Minh lúc nào cũng ôn thi bù đầu, trước mỗi tối cũng chỉ nhắc nhở nó một hai câu cụt ngủn " An học bài rồi ngủ sớm."

" Minh ko còn một chút thời gian để đi chơi với em àk?"

" Anh bận lắm"

.....

Ừ thì đúng là Minh cũng bận, nhưng chắc chắn là cũng nghĩ đến mình mà... Nó tự an ủi. Minh còn phải thi nữa.

.....

Thời gian trôi qua nhanh. 2 đứa chưa có thời gian để đi chơi, cả tháng rồi, An nhớ lắm ấy, mỗi lần nhắn tin Minh chỉ qua loa vài câu rồi kêu bận. Một vài lần gọi Minh đều không bắt máy.. Có thể Minh để chế độ im lặng để tập trung ôn bài. Mà sao Minh ko gọi lại cho nó? Mà chắc bận quá nên quên mất.. Nó tự hỏi và trả lời. Cố gắng để tin tưởng vào một lí do.. Minh chuẩn bị ôn thi nên bận..

- Minh sao ko gọi cho em , dù là một chút?

- Anh bận lắm.

Cứ như thế, Minh lại cúp máy trước... Chả biết bao nhiêu lần như thế, An lại thấy khoé mắt cay cay. Chắc có thể, Minh bận thôi...

.....

Ngày Minh thi đại học, trước khi Minh đi, An có dậy sớm là bữa sáng, nó muốn Minh ăn thật no trước khi đi thi..

tut.. Tut.. Tut.. Minh tắt máy. Nó sững lại, Minh chỉ cụt lủn một câu ko cần rồi tắt máy. Tại sao? Hay Minh chuẩn bị đi nên ko nghe điện thoại.. Nó đang trên đường đi đến chỗ Minh mà... Có khi Minh chưa đi đâu.. Cứ đến đó đã. Nó chạy rất nhanh, bãi xe chật cứng người. Hốt hốt, nó đảo mắt kiểm bóng dáng Minh..dòng người chen chúc khiến nó đi rất khó khăn. Nó mở to mắt... A , Minh , hình như Minh đang đứng đó...nó vừa chạy vừa gọi với theo.

- Anh Minh.

Nhưng chẳng có tác dụng gì cả, cái bóng Minh vẫn bước về phía trước..

BỊCH.

Hình như vấp phải chân của ai đó, nó ngã sòng soài trên nền đất. Hộp cơm đổ, vải tung toé... Ôi, tay nó chà xuống mặt đường gây nên vết xước chảy máu.. Đau... Nó gượng dậy, dõng về phía trước.. Minh đi rồi, hic.

- Con ranh con. Đi đứng kiểu gì đấy, giẫm chân tao rồi

Trước mặt An giờ đây là một trung niên cõng trần với chi chít những hằn xăm quái dị trên người.. Mặt bặm trợn vênh lên nhìn nó.

- Cháu.. Xin lỗi.. -An lí nhí , giờ chân tay nó còn đau.

- Xin lỗi là xong àk.. Đền đi.

Người đàn ông kia ko tha cho nó.

- Này này, đừng cậy lớn bắt nạt bé chứ?

Một giọng nói vang lên. An quay người lại, thằng Nam. Sao nó lại có mặt ở đây.?

- Mày là đứa nào?

Người đàn ông kia nhìn chăm chăm vào Nam.

- Em họ Hùng Trọc. Chắc ông biết Hùng Trọc.

Nam cũng vênh mặt chẳng kém, nó tự tin như đúng rồi. Người đàn ông kia lúc này mới dịu đi, chỉ ” thế àk” một câu rồi đi thẳng.

Nam lúc này mới cúi xuống, nó nhặt hộp cơm vừa văng tung toé, lúc này cơm trong hộp chỉ còn vơi lại một nửa. An đứng đó, gương mặt nó đặt hiện lên một dấu hỏi chấm to đùng. Nó nhìn theo hành động của Nam. Nam chỉ ngược lên nhìn nó, ko có một thái độ gì trong con mắt ấy. Lẳng lẳng ra hiệu cho An đi theo mình.

- Mang bữa sáng cho thằng Minh hả?

Nam ko nhìn nó, hỏi cộc.

- Đừng gọi Minh là thằng.

- Thế Minh đi rồi. Chắc ko ăn đâu vk nhỉ?

- Cơm đồ gần một nửa rồi. Mà chắc chẳng còn gì để ăn đâu.

- Tao ăn nhá vk?

- Hả?... Ủ..

Im lặng. Nam tìm ghế đá, nó ăn thật. Mặc kệ An nhìn nó với ánh mắt vô cùng khó hiểu.

- Cơm không, sao vẫn ăn. Nhặt thếch àk.

An hỏi.

- Ngon mà.

- Điều vừa. Tao làm đồ hết thức ăn rồi còn đâu ra mà ngon..

- Cơm ngon vậy đứa nào ko ăn thì phí cả đời nhà chúng nó.

Nam nói, mặt ko cười, bỗng An ko hiểu tại sao nó lại im lặng. Hàng chục những câu hỏi trong đầu nó, không biết cảm xúc nó như thế nào. Có cái gì đó ngổn ngang, buồn.

- Sao ck thấy tao?

- Tao đi chạy sáng thấy vk hớt ha hớt hải cầm cơm chạy. Tao đi theo cho vui.

- Thế Hùng Trọc là ai?

- Giang hồ có tiếng.

- Anh họ thiệt àk?

- Ko. Quen biết gì đâu. Cứ lời ra nói cho oai.

... Đúng là giỏi, mà cũng liều.

Nam bỗng quay sang nó , nhìn chăm chăm.

- Đạo này tao thấy vk gây bỏ mẹ. Suy nghĩ nhiều chứ gì. Minh miếc ít thôi.

An im lặng. Quay sang thằng bạn , nhìn khó hiểu.

Tránh ánh mắt của An , Nam cúi gằm mặt , nó tiếp tục ăn chỗ cơm còn lại trong hộp cơm của An.

- Tao nói thật chứ chả phải soi vk chứ cơ nhưng mà giờ nhìn vk gây bỏ mẹ đi dk .

- thế à?

Nam ko nói j nữa. Nó vét hết chỗ cơm còn lại đưa lên miệng .

- vk bồi bổ tao no rồi , giờ đi về , mà đi nhẹ nhàng thôi , vk đang đau mà ngã ra đấy thì rồi nta chửi tao bỏ mẹ đi dc.

Nó chả nói gì , vì cũng chẳng biết phải nói gì . Lặng lẽ đi theo Nam , thì lúc này chính Nam cũng đã kéo nó ra khỏi khó khăn mà. Không hiểu sao lúc này An ko còn cảm giác khó chịu thằng bạn, trước kia có chửi nhau sôi nổi bao nhiêu , lúc này chỉ thấy im im , nói ít và chẳng có ý gây hấn tẹo nào...

Nam đưa nó về tận nhà , dặn dò thằng ku em cẩn thận đừng đụng vào ng chị nó vì vẫn còn đau.

An ngồi trong phòng , nó tự xúc thuốc ỉnh... Nó nhớ Minh , nó tự hỏi ko biết Minh đã bắt đầu thi chưa , nó quên mất chưa chúc Minh thi tốt ... Mà thôi cũng ko phải lo lắng lắm , Minh học giỏi mà ôn kĩ càng lắm nên chắc sẽ ổn thôi . Nó tự nghĩ như thế , nó mong là sau khi Minh thi xong hết sẽ giành cho nó nhiều thời gian hơn... Mà đúng rồi , chỉ là Minh tạm thời ngừng tất cả để chú tâm vào ôn thi chứ có quên nó đâu. Ủ đúng rồi , nó đúng là ngớ ngẩn , toàn nghĩ linh tinh. Minh sẽ lại đưa nó đi chơi như lúc trước ý , chắc chán thế . Nó ngồi tự mỉm cười , nhưng ko hiểu sao lại có chút gì đó là bất an , nhưng ko, chắc tại nó lo lắng quá thôi mà... ————

Tut ... Tut ... Tut .. Ở Minh tắt máy rồi , nó còn chưa nói xong mà ... Chắc là Minh mệt đấy , để Minh nghỉ ngơi ... Nó biết thế nhưng ko hiểu sao vẫn có cảm giác hụt hẫng lắm ... Đạo gần đây Minh toàn tắt máy trước , có thể Minh có nhiều lí do riêng .. Nó tự an ủi , nó tự nghĩ An ơi , mày là đồ ngốc , suốt ngày nghĩ ngợi rồi lo lắng lung tung.

- Chị Annnn... Xuống nhà nghe điện thoại... Anh Nam gọi.

Ồ quái nhỉ , số di động đâu ko gọi lại đi gọi vào điện thoại bàn..

An rút điện thoại trong túi áo , ở đây rồi , 2 cuộc gọi nhỡ , mà sao nó ko biết nhỉ , chắc mãi suy nghĩ quá.

Theo quán tính , An đưa tay lên mặt, ơ , có nước , mặt nó có nước , nó đã khóc ? Sao nó ko cảm nhận thấy ? Tại sao lại thế , nó ..

Nam tắt máy , nó thần người , nó khóc mà không nhận ra là mình đang khóc , Nam nhận ra điều ấy ... Trong giọng nói của nó ... Thật , Nam biết nó khóc chắc đang cười thầm ... Giờ ko nói rồi chắc lúc nào đấy lại lòi ra để trêu tức nó . Biết mà.

Nam.

Tôi đang làm sao thế này , An đang khóc , tôi chắc mà , không lảm lẫn vào đâu được , giọng có vẻ run , An ko muốn nói là đang khóc hay ko biết mình đang khóc ? Tôi chẳng là cái gì cả , nhưng An ko muốn cho tôi biết là An đang khóc đâu , vì lúc nào An cũng nghĩ tôi chẳng bao giờ có mục đích tốt. Tôi không thể nói chuyện tiếp nếu giọng An như thế , tôi cố gắng để ko phải nghe ... Sáng nay thấy An len lỏi trong đám đông chỉ để tìm bóng dáng Minh , tôi biết rằng trong mắt An giờ chỉ có Minh và tôi là người thừa , ... Và tôi biết An buồn thế nào khi hộp cơm cô đã mất công làm mà đổ giữa chừng khi chưa đưa đến tận tay Minh... Không hiểu tôi nghĩ gì mà sẵn sàng ăn hộp cơm với ấy , biết An nhìn tôi lạ lùng , nhưng tôi chẳng nghĩ đến chuyện sẽ nhìn thẳng vào mắt cô ấy ... An... Có bao giờ cô ấy nghĩ đến tôi duy chỉ là một chút ?

Những ngày tháng hè dài lê thê , Minh cũng hoàn thành xong các bài thi , An cũng chuẩn bị hành trang vào lớp 12i chú , học thêm triển miên , Nam cũng thế , ít nhiều thời gian

cũng chẳng có thời gian để mà cãi nhau với nó . Minh cũng chỉ hay nhắc nhở nó là phải thật chăm học.

An nằm trên giường , nó cười títt mắt , hạnh phúc. Thì cũng quá lâu rồi Minh và nó chưa đi chơi cùng nhau , cả tháng rồi ấy chứ , nhiều lúc nó nhớ Minh ghê gớm mà gọi điện cho Minh toàn kêu mấy bận . Minh mà , có bao giờ hết bận đâu .

Sáng.

An dậy sớm , nó chuẩn bị quần áo tóc tai gọn gàng , Minh đón nó trước cửa . Thấy dáng Minh cùng với chiếc xe đạp màu trắng sữa , nó cười ko thôi. Minh cũng cười , hiền hòa , Minh trông hơi khác , mái tóc có hơi chút nâu vàng. Nhưng nụ cười thì vẫn thế , vẫn gần gũi

- Hôm nay anh Minh sẽ đưa An đi đâu chơi ?

- An muốn đi đâu ?

- Em muốn ra công viên.-

- Thì anh đưa An ra công viên .

...

Ngồi đằng sau xe Minh , nó cảm thấy có điều gì đó thật khác biệt, Minh ít nói hơn hẳn .

- Sao Minh ít nói thế ?

- Thế An muốn anh phải nói gì ?

- Minh nói thật nhiều như lúc trước ấy ...

- ...

2 đứa tới công viên.. Minh vẫn nắm tay nó đi dạo , cảm giác lúc ban đầu ulla về , nó vui , nó hạnh phúc , nó quên mất là nó đã từng nhớ Minh như thế nào ... đúng rồi , Minh vẫn đang ở cạnh nó chứ có rời xa nó đâu mà phải lo lắng nhiều . Minh bận mà , rồi khi lúc nó chuẩn bị thi nó cũng sẽ học hành bù đầu như Minh ấy chứ ... cảm giác của sự yên tâm , tin tưởng... Minh thi xong rồi , từ giờ sẽ lại thường xuyên đưa nó đi chơi hơn , học đại học cuối tuần được nghỉ sẽ lại đi chơi với nó , nó chỉ mong sẽ được như thế mãi ..

4. Chương 3

Phần 3: Đau.

Lời dẫn: Tình yêu làm con người ta trở nên ngốc nghếch và chính sự ngốc nghếch ấy lại làm bản thân bị đau. Nhưng rồi lại chối bỏ cái nỗi đau ấy...

Những ngày gần đây thật mệt mỏi. Minh đi học xa và chẳng mấy khi liên lạc về cho nó. Dù là nó cũng phải chú tâm vào học, nhưng thỉnh thoảng Minh cũng phải nhắn tin hay gọi điện về cho nó chứ. Thỉnh thoảng nó cũng thấy buồn man mác , con gái ai chẳng thế, một chút là buồn, đôi khi buồn cũng chẳng cần lí do.

Con bé hét lớn trong điện thoại. Cái thằng dở người, ko biết nó muốn cái gì đây nữa... Dạo này ko thèm cãi nhau mà cứ ngồi nói linh tinh , chả biết do học nhiều hay sao mà cái thằng đầu óc nó bấn loạn thôi rồi. Mà hôm nay thứ 7, hình như Minh về.. Nó vớ ngay lấy điện thoại nhắn tin cho Minh.

- Minh có về ko?

- Anh về rồi.

- Chiều đi chơi nữa Minh nhé? Đi công viên .

- ... Ừm... Đợi anh ở công viên 2h nhé..

- Vâng.. Hhjj..

Nó vui, lại được đi chơi với Minh rồi. Bỗng dt lại réo lên một cuộc, quái, thằng Nam , gọi gì mà lảm thế..

cúp máy. Biết mà, nhắc đến Minh phát là tỏ thái độ ngay. Có thể tại nó ko có người ju nên cứ nhắc đến bạn trai mình là nó cáu.. Thôi kệ nó.

Chiều. 2h. Nó đi bộ tới công viên. Nó ko biết rằng có người đang theo đằng sau nó.

2h. Mãi chưa thấy Minh. Có thể Minh đến trễ một chút.. 2h15 vẫn chẳng thấy đâu, sao lâu thế nhỉ? Nó bình tĩnh, ráng đợi thêm một lúc nữa.. Có thể anh Minh vướng xe ko đến sớm được... 2h30... Vẫn chưa thấy.. Nó bắt đầu có cảm giác lo lắng, tính hay nghĩ quẩn, nó nhấn tin: sao Minh lâu thế? Nhưng cứ đợi, ko một tin nhắn hồi âm. Hay là kẹt quá nên đi khó? Nó tiếp tục đợi, càng đợi càng cảm thấy lo lắng... Hay Minh có chuyện gì rồi? Từ trước đến giờ có bao giờ Minh trễ hẹn đâu.. Mặt nó bắt đầu nhấn lại bộc lộ sự lo lắng.. Nó gọi, có nhạc chờ nhưng ko thấy bắt máy..muộn quá rồi.. Ko hiểu tại sao nước mắt nó lại rơi.. Hơi cay một chút. Là tại vì sao? Vì lo lắng? Hay là tủi thân?...

- Về nhà đi.

Nó giật mình , quay lại đằng sau.. Nam.. Sao lại có mặt ở đây? Nó vội vàng lau nước mắt, nó ko muốn thằng bạn nhìn thấy. Nó sợ bị đùa..

- Ko...

Giọng nói còn chút run.

- Minh ko đến đâu.. Đừng đợi nữa. Đi về đi.

Nam nói không một chút biểu cảm, ko phải giọng nói của sự trêu chọc đùa cợt.. Nam nói, nhưng trong ánh mắt của nó có gì đó hơi lạnh.

- Ko đâu. Chắc chắn Minh sẽ đến..

- Đần vừa thôi , thằng đó sẽ ko đến đâu.. Đợi làm gì vô ích..

Nam gất lên..

- Mà thì biết gì? Minh ko bao giờ bỏ hẹn... Chắc chắn thế.. Hay là Minh gặng chuyện , hay là...

Những câu nói ngắt quãng, có một vài giọt nước mắt rơi trên má cô bé..

- Đừng lo cho thằng ấy , chẳng có chuyện gì với nó đâu.. Nếu ko nhầm thì giờ nó đang đi chơi cùng một chị khoá trên..

Nam ngừng nói. An bỗng quay sang nhìn vào mặt thằng bạn, giận dữ.

- KHÔNG ĐAU. MINH NÓI ĐI CHƠI CÙNG AN MÀ...

- Mà về đi An. Thằng đó nói dối. Thằng đó ko đến đâu.. Nó có còn nghĩ đến mà đâu mà mà phải khổ sở như thế, nước mắt của mà là vô ích... Thằng đó chẳng đáng đâu..

BỐP!

Im lặng. Cái tát giáng rất mạnh, dường như chứa cả niềm hận. Nam đứng đó, nó sững sờ đưa tay lên má, cảm nhận được cái tát mạnh mẽ. Nó ko giận dữ, cũng ko tỏ thái độ gì. Nam, đôi mắt nó vô cảm. An vừa tát nó chỉ vì nói Minh như thế..

- Nói dối!

An hét lên, nước mắt trào ra..

- Minh ko phải loại người như thế đâu... Minh ko bao giờ bỏ rơi tao.. Ko bao giờ...

An gằn mạnh câu " ko bao giờ" , nó khóc ko thôi. Nam đứng sững sờ vì cái tát, mềm nhũn vì cô bé đang khóc trước mặt mình...

Điện thoại rung. Cuộc gọi đến của Minh.

An vồn vã, giọng nói vẫn còn run run.

An ko hỏi nữa, nó dập máy.. " anh bạn " , cái câu này ko biết bao nhiêu lần Minh nói với nó, lúc nào cũng là anh bạn.. Anh bạn gì? Bạn đến mức ko dành cho nó được một buổi, ko nhấn cho nó lấy một tin. Theo đà, nó im lặng , nước mắt lại tiếp tục rơi xuống, dường như những cái buồn bã , tủi thân trước đây cũng

đang trào ra hết. Nó đã lo lắng như thế nào, đã sợ sệt như thế nào khi những tin nhắn và cuộc gọi ko được hồi âm lại. Nó yếu đuối lắm..

- Minh có đến ko?

Nam hỏi nó, không một chút mĩa mai.

An cúi gầm mặt xuống , lắc đầu.

- Tao nói rồi mà, Minh đang đi chơi cùng một chị khóa trên...

- KHÔNG PHẢI. MINH BẢO MINH BẬN. CHỨ KO PHẢI MINH ĐI CHƠI VỚI NGƯỜI KHÁC...

Nó hét lên át tiếng Nam.. Nam nhìn thẳng vào con bạn mắt đang nhoè nước..

- Tao thấy , hai người đó đi cùng nhau trước khi mày ra khỏi nhà An ạ..

An nhả mặt lại, nó đưa hai tay lên bịt tai. Lắc đầu nguầy nguậy.. Ngồi phịch xuống.. Nước mắt tiếp tục trào ra...

- Ko...

Những câu nói lí nhí phát ra trong cổ họng.. Nó chối bỏ hết những câu nói của Nam. Nó tin rằng Minh ko bao giờ làm thế với nó..

Dường như Nam cũng ko còn đủ bình tĩnh. Nó nói to .

- MÀY ĐỪNG NHƯ VẬY NỮA AN. HÃY NHỚ XEM MINH NÓ BẮT ĐẦU THỜ Ơ MÀY BAO LÂU RỒI. MÀY ĐÃ BAO NHIÊU LẦN KHÓC? MÀY XEM HAI THÁNG NAY LỰC HỌC CỦA MÀY NHƯ THẾ NÀO.. NHẢY LÊN CÂN XEM MÀY SÚT BAO NHIÊU CÂN.MÀY NGHĨ ĐẾN THẲNG ĐÓ QUÊN MẤT BẢN THÂN MÌNH TRONG KHI NÓ CHẲNG HỀ NGÓ NGÀNG ĐẾN... NỬA NĂM YÊU NÓ CÓ XỨNG ĐÁNG ĐỂ MÀY KHỔ SỞ THỂ KO HẢ AN???

Tay An vẫn bịt chặt tai.. Nó không muốn nghe những điều Nam vừa nói. Minh, một người lúc nào nó cũng tin tưởng ko bao giờ làm như thế...chắc chắn lúc này Nam nhìn nhầm, ko có chuyện Minh nói dối nó..

- Ko nghe..

Nó nói. Rồi chạy biến đi. Mặc thằng bạn đag đứng đó, im lặng. Chỉ còn biết đứng nhìn theo cái bóng nó chạy. .. An là đồ ngốc..

Về đến nhà . An nằm phịch trên giường. Nước mắt nó vẫn rơi.. Chưa một lần nào nó khóc nhiều như thế.. Nó tự hỏi.. Hà có gì mà nó phải khóc nhiều như thế? Chỉ là do Minh bận nên ko đi chơi với nó thôi mà.. Có thể thôi mà cũng khóc.. Đúng là ngốc..

Điện thoại rung.. Nam gọi, nó biết nhưng ko bắt máy, nó ko muốn Nam nói Minh như thế , Nam biết cái gì mà nói...

* * * *

Những ngày tiếp theo trôi qua , An học hành sa sút hẳn, bản thân nó cũng gầy đi trông thấy, cả tuần nay Minh ko liên lạc với nó , nó như người ở đâu đâu, ít nói , ít cười. Nó vẫn thường xuyên nhận tin bảo Minh phải giữ gìn sức khỏe, phải tự chăm sóc cho bản thân. Nhưng sau mỗi tin nhắn nó đều nhận lại được một tin nhắn lạnh lùng ” ừ ” .. Nó thở dài, hụt hẫng nhưng vẫn cố gắng để tin rằng thật sự Minh lúc nào cũng nghĩ đến nó , chỉ là Minh bận. Đã bao lần nó phải lờ cái lí do là Minh bận để tự an ủi mình... Khoảng cách ko bao giờ chia rẽ chúng nó . Chắc chắn thế.

Còn về phía Nam, nó ko trả lời bất cứ một tin nhắn, một cuộc gọi đến nào. Nó cho rằng Nam có ác cảm với Minh. Và nó không thích thế. Nam ko ngừng nhận tin cho nó dù ko biết nó có thèm đọc tin nhắn của mình hay ko. Những tin nhắn đến thường là ” sắp thi rồi, học hành thế này mày thi sao được” hay ” ăn nhiều vào, mày ko ăn ko có sức học”

Mỗi lần như thế, An đều suy nghĩ” hà có gì cứ phải nhấn tin nhắn nhỏ nó như thế, nó đâu cần Nam quan tâm nó” . Duy nhất một lần nó nhấn lại.

- Sao mày phải quan tâm đến tao? Tao là tao, mày là mày. Tao học hành sao mày bận tâm làm gì..

An phũ phàng thế đấy, dường như nó trút hết cái căm ghét vào thẳng bạn.

- Vì sao á? Mày là vk tao.

- Áo thôi mà.

- Áo thì áo , cũng phải diễn như thật .

Và thế là thôi, ko nói nữa, nó mặc kệ những tin nhắn đều đặn của Nam và hằng ngày đều ngóng những tin nhắn của Minh dù Minh chẳng bao giờ nhắn cho nó trước.

.....

Hôm nay là chủ nhật. Nó bước ra ngoài đường với tâm trạng ngổn ngang, bước đi một mình ngoài hè phố. Lúc này trời đã sang hè , nắng , nóng, nhưng dường như An ko thêm để ý, nó bước đi , khuôn mặt ngơ ngác. Nó nhớ Minh , những kỉ ức về Minh cứ ùa về trong nó. Đã lâu lắm rồi , Minh ko đưa nó đi chơi trên đoạn đường này , ko đưa nó đi ăn kem , ko đưa nó đi xem phim. Bất chợt nó lại mỉm cười một mình, cười như một con ngốc.. Nó nhớ đến buổi đầu đi chơi cùng Minh mà lăn quay ra ngủ, rồi lúc ăn kem còn quá to khiến Minh bị ngại trước bao nhiêu người... Nó nghĩ sao mà vui thế. Minh và nó giờ ko có nhiều thời gian bên nhau, tất cả những gì của quá khứ sao xa vời quá... Nó muốn thấy Minh ngay lúc này..

Nhưng đau đớn thay , nó thấy Minh thật, đúng là Minh, Minh đang ở đằng trước nó không xa, nhưng Minh ko hướng về phía nó.. Minh đang đi cùng ai? Cô gái đang đứng cùng Minh là ai? Nó vội vàng chạy theo

- Minh...

Nó chạy rất nhanh, vừa chạy nó vừa gọi. Minh quay người lại, nhìn nó ngạc nhiên.. Có một chút gì đó là hoảng hốt..

- An.. Em làm gì ở đây?

- Minh về lâu chưa? Sao ko gọi cho em? Em nhớ Minh.

An nói, hơi thở của nó trở nên mệt mỏi.

- Anh.. Phải họp lớp cũ An ạ.. Đây là bạn cũ của anh, giờ bọn anh phải đi rồi..

Minh chỉ tay sang cô gái bên cạnh mình. Cô gái có mái tóc nâu ấy cũng chào nó: chào em.

Hai người trước mặt nó quay lưng bước đi. Nó đứng đó, hệt hẫng, sao Minh khác thế? Sao Minh ko cười tươi khi thấy nó như lúc trước? Sao Minh ko đứng lại hỏi thăm nó một lúc.. Sao Minh lại đi ngay. Hàng chục câu hỏi cứ chồn vờn trong đầu nó.. Nhìn theo bóng Minh và cô gái đó đi về phía trước. Sao nó thấy Minh xa quá, dường như ko thể chạm tay vào..

.....

Bộp..

Có ai đó vừa ném chiếc áo lên đầu nó. Giật mình quay lại.. Là Nam..

- Nắng vậy ra ngoài ko đội mũ thì trùm cái áo vào..

Nam nói, nó ko nhìn An.

- Ko cần.

- Ko cần cũng phải đội.

- Tại sao?

An hơi khó chịu , nhấn mặt quay sang nhìn thẳng bạn.

- Mày là vk tao.
- Cái đó là ảo.
- Ảo thì ráng mà diễn như thật đi.

-...

- Nếu Minh nó để tâm mà nhắc nhở mày thì tao cũng chẳng phải nói đâu...

An bậm môi , nó bước đi, mỗi bước đi nó đều tự nghĩ, Nam nói thế nghĩa là sao? Đang cố tình cho nó biết là Minh ko còn nghĩ, ko còn để ý đến nó như trước nữa? Ko , ko phải mà, Minh ko bao giờ như thế, lúc đó chắc Minh phải đi vội.. Nó phải tin vào Minh chứ..

Bất chợt, nó quay sang Nam, đôi mắt như có lửa, chẳng hiểu sao nó lại trở nên giận dữ. Với tay lấy chiếc áo đang trùm trên đầu mình ném trả Nam. Cậu bạn im lặng , ngờ ngàng. Nó không nói không rằng , chạy thật nhanh về nhà..

Khoá kín cửa phòng, nó ngồi thu lu, cái im lặng của nó thật đáng sợ, nó không khóc, cái tâm trạng hỗn độn đó đang biến nó thành người câm. Nó nghĩ vẫn vợ. Nhấn số gọi Minh.

Đầu dây bên kia là một giọng nói lạnh lùng..

Cô bé vừa khóc, vừa nấc lên trong điện thoại , cô bé cứ nói mãi , dù đầu dây bên kia đã tắt máy từ lâu..

An nói trong vô thức.. Tiếng cười hoà trong nước mắt khổ sở ghê gớm. Nó có biết là Minh ko nghe thấy? Nó cứ nói ko thôi.. Có những lúc nó bật lên tiếng cười.. Trông nó vừa đáng thương mà cũng thật đáng sợ...

Bất giác giật mình.. Nó ném điện thoại xuống giường.. Ngưng khóc.. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn về tấm ảnh Minh trên bàn học.. Nó mỉm cười ngây ngô.. Minh đang cười với nó đấy thôi.. Nó đưa môi hôn nhẹ vào bức ảnh ấy... Mọi hành động dường như vô thức.

.....

.....

Trên đường đi học về, nó cúi gằm mặt, bước đi chẳng thèm nhìn ai.

BỔNG

- À... MÀY LÀ AN NHỈ? LÂU RỒI CHƯA GẶP MÀY..

Một vài đứa con gái chặn đường nó.. Nó ngẩng mặt lên , trong số 5 đứa con gái đứng trước mặt mình thì nó nhận ra hai con bé tóc đỏ và tóc vàng lần trước đánh mình.. Nó không nói năng gì cả, gằm mặt xuống bước tiếp.. Dường như không để tâm.

Bốp..

Một con bé giật cặp nó lùi về đằng sau.

- Bọn tao đang hỏi chuyện , ai ày đi.
- Ko có chuyện gì để mà hỏi cả..

Nó lầm lì đáp lại, rồi lại cúi đầu bước tiếp .

Bốp.

Một con bé giật tóc , lùi ngược nó về đằng sau..lùi vào trong công viên rồi ấn đầu nó xuống..

Thôi rồi. Lại như lần trước.. Nó câm như hến..

Mọi người xung quanh nhận ra điều gì đó, xúm lại nơi đám đông đang chuẩn bị đánh nhau. Tuyệt nhiên không có một ai can thiệp.

- Giờ thì Minh ko có ở đây để giúp mày đâu.. Kêu la vô ích.

Con bé tóc đỏ túm lấy tóc nó rồi tát tới tấp , nó không sao chống cự được.. Rồi cứ như thế, cả 5 đứa con gái xông vào giạt tóc, dẫm đá , dẫm đạp nó.

Đau đớn nhưng không làm gì được, khóc nhiều quá làm nó mất tiếng. Ko gọi ai được.

Mặt đỏ ửng vì những vết tát và vết cào.. Đau lắm..

5 đứa con gái không tha cho nó.. Nguyên một cái ghế nhựa ko biết ở đâu ra bay thẳng đến chỗ nó. Hốt hoảng, nó đưa tay ra đỡ...

Bốp..

Chiếc ghế nhựa vỡ tan tành còn tay nó chảy máu đau điếng..

Khóc.. Nó khóc.. Quá đau và quá sức chịu đựng của nó.. Minh ơi... Nó lại nhớ đến Minh... Nó lại tin Minh sẽ đến đúng lúc để cứu nó.. Huhu.. Minh ơi.. Những tiếng khóc , tiếng nói phát ra lí nhí trong cổ họng nó..

Những phát tát, những cái đạp thô bạo vùn vụt vào nó.. Uất ức.. Nhục nhã.. Những tiếng chửi rủa vẫn liên tục văng ra.. Nó chỉ còn biết dùng tay để chống đỡ và điều đó càng làm tay nó chảy máu nhiều hơn..

Nó vẫn cứ khóc và gọi tên Minh.. Minh đã từng hứa sẽ luôn ở bên nó mà... Minh đã thì thầm vào tai nó là sẽ luôn bảo vệ nó và ko cho ai làm đau nó cơ mà... Nó càng khóc và càng gọi... Vậy thì Minh đâu rồi.. Sao ko đến..

Giọt nước mắt vẫn chan hoà.. Máu cũng hoà lẫn. Nỗi đau đớn về thể xác ko làm nó gục.. Nhưng điều làm nó gục chính là tâm hồn non yếu.. Minh ơi...

An bị đánh.. Còn thậm tệ hơn trước, người bu quanh xem rất đông , nhưng chẳng một ai vào giúp đỡ nó. Trong đầu nó lúc này văng vẳng tiếng Minh.. ” Anh hứa sẽ bảo vệ An “,” Anh sẽ ko để ai làm An đau”... Nó gục xuống nhưng trong đầu vẫn luôn hi vọng Minh đến với nó ngay lúc này.

- Lui hết ra...

Có một tiếng quát.. Có phải là Minh không? Không phải... Đây ko phải giọng Minh..

Tất cả lũ con gái đều dừng hành động.. Lui ra đằng sau...

- Các cô ko liệu hồn mà cút đi, hay muốn thân xác ko lết về được đến nhà?

Giọng nói ấy vang lên lạnh lùng. Nó đưa mắt lên. Nam.. Đúng là Nam.

- Ko biến đi nhanh, đừng để người của tôi đến hỏi thăm mấy cô.

Tiếng nói vẫn đều đều. Nam bước tới đỡ nó dậy, người nó yếu quá rồi... Nam siết chặt lấy tay nó.

- Tao đến rồi. Sẽ ko lo bị đánh.

5 con bé vẫn đứng đờ người ngơ ngác, xen chút tức giận.

- Tao ko tha thứ cho đứa nào đụng vào bạn gái tao

Nam nói lớn..

- Chúng mày về đi, và mai sẽ có người lên tận trường để tính sổ chúng mày. . .

Nam nói, nó không đến mức mất bình tĩnh để mà hét to.

- Thì ra là thế.

Một giọng nói vang lên đằng sau. Dường như nhận ra điều gì đấy, An quay phắt người lại. Minh đang đứng đằng sau, mắt nhìn về phía nó và không biểu lộ một chút cảm xúc nào. Trong ánh mắt ấy ko còn là sự dịu dàng...

- Anh Minh..

An toan chạy lại gần.

- Đừng bước đến đây.

Minh lùi về phía sau một bước. Nhìn cô bé xước xát một cách lạnh lùng. Lời nói vừa buông ra làm An sững lại.

- Đó là bạn trai của em, thế mà còn nói nhớ anh? Thế mà còn muốn anh đưa đi chơi? ... Thế mà anh tưởng em khóc đấy. Nước mắt cá sấu à?

Minh cười khẩy, nụ cười của sự mỉa mai và lạnh lùng. Nó chết trân nhìn Minh. Minh vừa xúc phạm nó. Nước mắt cá sấu? Tại sao?

- Ko... Minh hiểu lầm rồi. Không phải thế đâu...

Nó vội vã dùng hết sức gỡ tay và đẩy Nam ra, nó toan chạy lại chỗ Minh.. Nhưng ko, giờ Minh ko muốn gần nó, ánh mắt ấy lạnh lùng và bước chân Minh thì cứ lùi lại.. Nó lại khóc , tiếng khóc nức nở thương.

- Minh ơi.. Cho em giải thích..

Nó cố gắng nói, tiếng nó khan đi vì khóc quá nhiều. Nó vốn là một cô gái mạnh mẽ, nhưng tâm hồn thì vô cùng yếu đuối..

Minh ko nói không rằng, quay lưng , lạnh nhạt bước đi.

- Mày thôi đi An. Người ta bỏ rơi mày từ lâu rồi.. Xem cái cách người ta nói với mày đi..

Nam nhìn nó, đôi mắt đầy sự giận dữ, đôi mắt của sự thất vọng.. Và cả đau nữa.. Nam vừa bảo vệ nó và nó sẵn sàng đẩy Nam ra khỏi mình khi nhìn thấy Minh, người đã chẳng còn quan tâm đến nó... Sao mà đau thế... Kể này vô tình làm kẻ kia đau và kẻ kia cũng vô tâm khiến một kẻ khác đau nữa... Cái vòng tròn luẩn quẩn sẽ đưa ta đến một kết thúc?

- KO ĐAU NAM. MÀY IM ĐI , TẠI MÀY...

An quay về phía Nam, nhìn tên bạn căm ghét... Nó có biết , bao nhiêu lần lời nói của nó đang sát thương người quan tâm nó nhất.

- Mày .. Điên rồi An.. Mày quá khổ sở rồi..

Giờ thì Nam nói, nó cố gắng để những lời nói của nó lọt vào đầu cô bạn ... Nhưng ko.

- Nam.. Mày đừng xen vào cuộc sống của tao nữa..

Những lời nói phát ra từ An, cậu bạn đứng sững lại, dường như những câu nói đang xúc phạm nó. An coi nó như kẻ thừa thãi xen ngang cuộc sống của nó. Đau. Lại đau. Nam ngửa mặt, tự đưa tay bứt đầu tóc.. Mặt đỏ bừng.. Nam nghiêng răng.. Một sự giận giữ..

- Thế thì.. Tao sẽ ko quan tâm đến mày nữa.. Mày hành động như một kẻ điên.. Tao xin lỗi vì làm phiền đến mày... Giờ thì tao bỏ mặc mày An ạ..

Lời nói vừa dứt.. Nam lạnh lùng, im lặng lùi về phía sau.. Rồi quay lưng bước đi ko ngoái lại nhìn nó. Trên quần áo còn nhả nhúm vết dẫm đạp.. Máu từ tay vẫn chảy ra.. Nó ngồi xuống.. Khóc.. Giờ thì chỉ còn một mình nó.. Làm gì có ai.. Cũng chẳng ai đưa nó vào bệnh viện và ghé vào tai , hứa sẽ bảo vệ nó.. Giờ.. Chỉ có một mình nó thôi..

Nước mắt vẫn rơi.. Người qua đường, chẳng ai ngó ngang tới ...

* * *

Cái gì đến nhanh thì thường cũng sẽ mau tàn. Bạn không thể bắt mọi thứ theo ý mình , không thể bắt mọi thứ đều phải hoàn hảo. Cũng không thể bắt bản thân ngừng yêu người khác , cũng ko thể bắt người khác ngừng nghĩ đến bạn. Đơn giản vì chúng ta phải sống thật với bản thân, thật với cảm xúc. Mà đôi khi cái sự quá đổi chân thực ấy sẽ làm cho bạn tổn thương và vô tình làm tổn thương người khác nữa. Hạnh phúc trọn vẹn thì vốn khó thấy, ngang trái trong cuộc sống thì lại có thể tìm đến bạn bất cứ lúc nào. Hãy sống bằng tình cảm, hành động theo lí trí. Bởi lẽ.. Chẳng có gì mang tên là hoàn hảo cả..

.....

.....

Nó lững thững bước đi, trên người còn nguyên những vết dầm đập.. Hòa với màu máu loang trên cánh tay. Nó đã thôi khóc , vì chẳng còn nước mắt để khóc nữa... Cảm giác của nó là gì đây? Đau à? Có. Hụt hẫng à? Có. Người mà nó luôn tin tưởng dường như đang biến thành người khác.. Thằng bạn trái tính cũng tuyên bố thằng thừng sẽ bỏ mặc nó... Lỗi là tại nó à?

- An.. Mà đây rồi..

Là con Linh. Nó đưa mắt lên nhìn con bạn.. Ko nói năng gì..

- Lên xe đi, về nhà tao.

Nó lẳng lặng leo lên xe con bạn. Lâu lắm rồi nó ko có thói quen đi cùng Linh. Từ ngày Minh học Đại học đến giờ. Nó hay buồn nên toàn đi một mình.

.....

Linh đưa nó vào nhà , đưa quần áo bắt nó đi thay rồi lau người qua loa cho sạch sẽ , bảo nó ngồi lên ghế để nó xức thuốc, xử lý vết xước ở tay. An không nói gì, nó chỉ lẳng lặng làm theo lời con bạn. Vì nó biết ko nên nói gì vào lúc này.

- Tao xin lỗi mày , An.

Linh vừa băng vết thương ở tay cho nó vừa nói.

- Tại sao?

- Lẽ ra tao ko nên để mày quen Minh.

- Tại sao?

- Nếu như tao biết Minh tệ với mày thế này..

- Minh .. Làm gì mà tệ? Tại lúc này Minh hiểu lắm thôi.

Linh im lặng, bất chợt thở dài..

- Minh .. Ko nghĩ đến mày đâu An ạ.

- Tại sao?

- Minh hết thích mày rồi.

- Tại sao?

- Sao mày ngốc thế An. Sao mày không nhận ra điều đó nữa. 2 tháng nay Minh tránh mặt mày liên tục. Tao tưởng mày hiểu chứ?

Dường như mất bình tĩnh nơi cô bạn. Linh bắt đầu nói, vừa tức giận xen lẫn khó chịu. Nó ngược lên nhìn An đôi mắt đag sưng lại.

- Ko phải thế...

- Mày cứng đầu quá An ạ, mày tin tưởng Minh quá mức rồi.. Mày..

- Minh bạn chứ có tránh tao đâu?

- Thế sao lúc này bị đánh Minh ko đưa mày đi viện?

- Minh hiểu lắm..

Linh bỗng nở một nụ cười hiểm..

- Hiểu lắm á? Mày biết tại sao tao lại biết mày bị đánh để đi đón mày ko?

- ...

- Nam đấy. Nam bên trường THPT M ...

An hơi ngạc nhiên..

- Sao Nam biết mày?

- Cậu ta còn biết nhiều thứ lắm.. Cậu ta thích mày đấy..

An mím chặt môi, rất nhiều suy nghĩ chen chúc trong đầu nó.. Những câu hỏi mơ hồ. Nó im lặng.

- Hôm nay ngủ nhà tao đi. Tí gọi điện về nhà bảo phải học nhóm.

-...

- Mày học hành sút lắm An, tao trông mày cũng gầy đi nhiều đấy... Mày thay đổi thất thường thật. Một con bé An mạnh mẽ nhí nhảnh trước kia giờ tao ko thấy.. Khóc nhiều quá mất thân lại rồi...

An thở dài, nó chưa hết băn khoăn vì điều con Linh vừa nói. Minh.. Ko còn thích nó thật ?

Hai ngày trước.

Câu trả lời của bên kia đầu dây vô cùng nhẹ nhàng và ko chút do dự.

tut tut tut... Linh dập máy trong sự căm tức... Hối hận...

.....

.....

Tôi là Nam , bạn học chung lớp cấp 2 với An. Bây giờ chúng tôi tuy hai trường khác nhau nhưng thói quen gọi điện gây sự vẫn không hề thay đổi. Tôi thích gọi điện hỏi thăm An mỗi ngày và rồi sẽ chằm ngoi cho những vụ cãi nhau. Sẽ thật trống trải nếu không được nghe giọng cô ấy mỗi ngày. Tôi cũng không hiểu tại sao lại thế , đơn giản là tôi thích. Đã một lần tôi thử làm như vậy với những người bạn cùng lớp cũ khác , nhưng chẳng nhận lại được một cuộc chiến miệng nào thực sự như từ An. Dù gì thì lúc trước ấy tôi cũng có hình tượng hottboy một chút , thế nên mọi cuộc điện thoại tôi thử đều nhận được những giọng nói hết sức lễ phép dịu dàng. Mà nói tiếng lóng teen bây giờ thì gọi là giả nai ý. Điều đó chỉ khiến tôi thấy khó chịu. An chẳng bao giờ thế, cô ấy có khối nào phẳng và chẳng bao giờ xưng hô như thế.. Tôi nghĩ là tôi thích An . Tôi muốn thử xem An sẽ có thái độ như thế nào khi tôi nói là tôi đang yêu. Như mọi lần cô ấy bật cười và trêu chọc tôi. Cô ấy chẳng có thái độ bần khoản hay khó chịu gì. Hơi nản một chút... Nhưng khi cô ấy khoe với tôi là có bạn trai, nghe giọng An qua điện thoại , tôi chắc rằng An đang vui thực sự , có gì đó là hạnh phúc nữa. Điều đó khiến tôi vô cùng khó chịu , tôi dập máy và ko muốn nghe An nói tiếp về cái niềm vui ấy nữa. Tôi tìm hiểu, thì rất nhanh biết được bạn trai An chính là Duy Minh cùng trường. Lúc An vào viện, lí do xuất phát từ Minh, tôi lo lắng, khi đến nhà An , nhóc em nói cô ấy đã vào viện lí do là ngã xe... Tôi chẳng tin đâu , Minh là một hotboy nên có những chuyện xảy ra có thể xem là bình thường. Tôi chỉ gọi hỏi han qua loa ... Những ngày sau đấy tôi ko gọi điện nữa vì sợ làm phiền. Biết rằng cô ấy đang rất vui..

Một buổi sáng, sau khi thức dậy, tôi ăn sáng và lên xe đạp đi dạo... Chợt thấy bóng dáng Minh và một cô gái, thoát đầu tưởng An, ý định vòng xe quay ngược lại nhưng nhận ra An ko có mái tóc nâu uốn lộn như thế. Cảm giác có gì đó không ổn , tôi cố gắng tìm hiểu về người bạn thân nhất của An, là Linh, tôi mới biết tình hình học tập của cô bạn.. Tôi biết tính An chứ.. An rất mạnh mẽ, nhưng khi vướng bận vào những chuyện tình cảm thì chắc chắn cô ấy sẽ khóc.... Nhưng An thì lúc nào cũng tin tưởng vào Minh. Sẵn sàng tát tôi khi tôi nói Minh không tốt.. Cô ấy không thèm nghe bất cứ lời nào của tôi , tôi chỉ còn biết dõi theo sau cô ấy , những từ ngữ cô ấy nói ra đều sát thương tôi. Dần rồi tôi có cảm giác cô ấy điên lên vì Minh... Hành động của cô giống như một con ngốc.. Khóc nhiều hơn... Sẵn sàng đẩy tôi ra khỏi người khi thấy Minh, mặc dù tôi vừa mới giúp đỡ cô ấy.. Dường như cảm giác tổn thương đè nén. Tôi tuyên bố sẽ không quan tâm đến An nữa. Cô gái trước mặt tôi đang ngồi khóc và nó khiến tôi đau.. Nhưng tôi chọn lối bước đi và liên hệ với bạn của cô ấy... Đó là lúc buồn nhất.. Có phải chăng tôi là kẻ thừa thãi xen ngang cuộc đời của An?....

* * *

Tại nhà Linh.

- Sao mày không ngủ sớm đi , cứ nằm đấy làm gì. Trông bộ dạng mày bây giờ thảm hại lắm biết ko hả?

- Biết.

- Thế sao còn chưa ngủ?

An không nói gì, chỉ khẽ thở dài một cái rồi ngồi dậy. Dựa mình vào tường. Không buồn cất tiếng nói, nó lười nói hân.

- Mà đang đợi cái gì vậy ?

- Đợi cái gì?

- Thỉnh thoảng đưa mắt sang cái điện thoại, mà đang đợi tin nhắn của ai?

Linh nhìn nó, rồi nhìn sang chiếc điện thoại. Linh không nói nhiều, dường như nó đã hiểu hết.

- Không ai cả.

Cái đôi mắt lạnh và giọng nói của An khiến mỗi câu nói đều trở nên nhạt. Linh thừa biết con bạn đang rơi vào tình trạng gì, nó chỉ hơi ngạc nhiên với cách nói chuyện bất cần của An. Chưa bao giờ nó thấy điều này.

- Không ai cả?

Linh cố tình hỏi lại.

- Không ai cả.

Vẫn là cái giọng đều đều ko cảm xúc của An. Linh không cảm thấy khó chịu. Nó như muốn tìm ra điều gì đó trong câu nói của An.

- Chắc chắn là không đợi tin nhắn của ai ?

- Ừ.

- Minh hay Nam?

Giờ thì Linh nhìn thẳng vào mắt con bạn đang dựa người vào tường. An hơi giật mình, 2 giây rồi trở lại trạng thái thất thần.

- Minh hay Nam? Liệu là Minh hay Nam?

An lại tự hỏi lại. Tâm trạng nó rối bời. Tóm lại thì là nó đang bị làm sao?

- Tao ko hiểu nổi mày, ko hiểu mày học được cái cách nói chuyện đấy ở đâu nữa..

Linh thở dài một cái rồi bước ra khỏi phòng. Không quên dặn nó ngủ sớm. Dù biết đâu có dặn cũng bằng thừa.

An nằm ôm gối, mặt nó biến sắc, nó đưa tay trên các phím bấm màn hình điện thoại.. Chợt mỉm cười một cái.. Đây là ảnh này, ảnh Minh và nó ở công viên này.. Còn nhiều ảnh nữa. Minh cười hiền quá... Mỗi nó chợt nhếch lên khi tua đi tua lại các bức ảnh... Minh lúc nào cũng hiền với nó thế mà Nam bảo Minh bỏ mặc nó rồi, Nam chẳng biết gì..

Nó lại chợt giật mình nhận ra điều gì đó không ổn. Nó quăng điện thoại xuống giường.

- Ổn chứ?

Linh vừa bước vào phòng.

-Mày lại đang nghĩ cái gì vậy?

- Nam bảo ko quan tâm đến tao.

Những lời bộc phát từ An dường như là ko hề suy nghĩ. Linh chỉ cười rồi ngồi lên ghế.

- Giờ thì mày mới bắt đầu nghĩ đến Nam một chút đấy.

- Hôm nay ko nhắn tin.

- Mọi lần thì mặc kệ những tin nhắn của người ta. Hôm nay không nhắn thì lại ngóng. Là tại sao?

- Không biết.

- Tao chịu thua cái kiểu ăn nói của mày. Có vẻ càng ngày mày càng trở nên khó hiểu. Nam ngừng nhắn tin chắc sẽ thấy hơi thiếu một chút thôi. Ngủ đi. Mai còn đi học.

Có lẽ thế, nó thế là thiếu do một thói quen vừa thay đổi.

.....

Những ngày tiếp theo, nó tiếp tục đi học bình thường. Nhưng với một tâm trạng ko như trước, ko hát véo von như xưa, lẳng lặng đeo Mp3 suốt quãng đường đến trường. Tuyệt nhiên ko xuất hiện lấy một nụ cười. Đường như từ lúc nào nó đã quên đi cách cười với mọi thứ.

....

- Chị An làm bánh à?

An ko nói. Chỉ gật đầu.

- Chị lại làm bánh cho anh Nam hả?

An hơi sững lại. Lắc đầu. Rồi lại tiếp tục công việc.

- À... Hôm nay sinh nhật chị An.

An lặng im ko nói gì khiến thằng nhóc hơi khó chịu.

- Cái cảm giác muốn hỏi han mà ko được để ý tới khó chịu thật đấy.

Thằng bé nói xong rồi vùng vằng bỏ đi.

- Muốn quan tâm mà không được để ý tới?

An hơi giật mình. Nó cầm điện thoại. Bấm số gọi.

An hơi lặng người đi như chưa tin vào tai mình. Và cũng chẳng muốn tin.

Nó vội vã cúp máy như sợ Minh nói thêm điều gì. Nó cứ cố nghĩ chắc là Minh muốn tạo bất ngờ cho nó. Muốn xuất hiện đột ngột để nó ngạc nhiên. Chắc chắn mà...

Tối.

Người ta thấy một cô bé có mái tóc sóng đen, bước đi nhẹ nhàng, tay cầm theo một chiếc bánh sinh nhật, hay tay cô bé rất nhẹ nhàng nâng chiếc bánh như sợ nó rơi ra bất cứ lúc nào. Đôi mắt buồn, mỗi bước đi của cô bé ấy đều ẩn chứa những suy nghĩ. Toát lên ở cô bé có điều gì đó không hiểu hết. Lạ lùng.

An rẽ vào quán chè quen thuộc, nó bước vào, im lặng, đánh mắt nhìn, tìm kiếm ình một góc ở quán ấy.

- Em ăn gì?

Chị chủ quán vẫn với câu nói chào khách thường ngày.

An lắc đầu.

- Em đợi.

Chị chủ quán gật đầu tỏ ý hiểu. Toan quay đi.

An ngồi im lặng trog góc ấy, nó lặng lẽ mở chiếc bánh sinh nhật tự tay làm. Chẳng biết tốn bao nhiêu lâu để học làm bánh. Nó mong Minh. Đôi mắt luôn hướng ra cửa chờ đợi một bóng dáng thân quen. Nhưng nó ko nóng ruột. Vì trong đầu nó là, Minh hoặc sẽ đến hoặc ko đến. Vấn đề ko nằm ở thời gian. Nó biết, việc Minh ko đến là hoàn toàn có thể xảy ra. Giờ đây, mọi việc nó làm đều là vô thức, nó muốn biết rõ hơn về lời chia tay kia. Đường như nó còn chưa tin và ko muốn tin.

Một tiếng trôi qua, nó biết kết quả nhưng vẫn ngồi đấy, không tỏ rõ đang buồn, cũng ko tỏ ra một chút cảm xúc nào.

- Em. Chắc chắn còn muốn đợi chứ?

Chị chủ quán lo lắng hỏi nó. An chỉ gật đầu. Không nói gì thêm.

- Chị ơi...

- Sao em?

- Chỗ chị... Có rượu ko?

Bất chợt chị chủ quán hơi ngạc nhiên vì trước mắt mình cô bé đang hỏi một cách rất nghiêm túc.

- Em muốn uống rượu?

Như hỏi lại để chắc chắn lại lời của cô bé.

- Rượu uống mừng sinh nhật.

Chị chủ quán khẽ à lên một tiếng.

- Sao em không sử dụng nước ngọt?

- Em muốn rượu. Một chút.

- Rượu hoa quả nhé, rượu nhẹ, phù hợp cho sinh nhật.

An không nói gì, gật nhẹ đầu. Nó với tay bắt đầu cắt bánh sinh nhật. Một mình. Nó bắt đầu ăn. Từ tốn. Nhẹ nhàng. Không một cảm xúc.

- Chúc mừng sinh nhật.

An bắt đầu cười một cách nhạt, nụ cười trống rỗng. Minh không đến. Nó bắt đầu nhấp những ngụm rượu đầu tiên. Chị chủ quán nhìn nó hơi ái ngại nhưng rồi cũng không nói gì.

Có những đoạn băng dở dương cứ tua đi tua lại trong đầu nó. Về ngày đầu tiên.

- Tại sao không ăn đi?

- Không đói...

- Chủ ngữ đâu?

- LẮM CHUYỆN. CHỦ NGỮ ĐỂ Ở NHÀ.

À ... Đúng rồi. Ngày đầu tiên ở quán chè này nó và Minh đã như thế. Bất giác, nó lại cười, vẫn cái nụ cười nhạt ấy.. Glim bao cái đau.

- An làm bánh ngon quá.

- Khi nào sinh nhật em, em lại làm bánh cho Minh.

- Sinh nhật An lại chỉ có anh và An thôi nhé?

- Tại sao?

- Sẽ được ăn bánh nhiều hơn.

- Tham thế.

Lại một nụ cười nhạt. Nụ cười của sự xót xa. Sinh nhật chỉ có 2 người. Nhưng rốt cục thì một người không đến. Nó tiếp tục ăn chỗ bánh kem. Uống rượu. Cố gắng để làm trôi đi cái gì đấy vô hình. Những khoảnh khắc xưa ấy cứ ùa về. Minh đã từng như thế nào. Giờ thì nó thôi ăn bánh. Cảm thấy rượu có vị ngon hơn. Nó bắt đầu uống nhiều.

- Còn sớm, An thích nghe đàn ko?

- Không.

- Tại sao? Anh thử đàn một bài nhé?

" an empty stress, an empty house
a hold inside my heart..."

...

- Ô An, bỏ ngay cái tay bịt tai ra.

- Không. Anh hát nghe đỡ ẹc à.

- Gì ? Sao em nữ phùng vậy. Em phải biết ơn người khác một tí chứ.

" Ko. Anh tra tấn em bằng cái dòng nhạc loang lổ ấy còn lâu em mới nghe." ... " Tại sao anh có lòng tốt hát cho em nghe em lại nữ phùng bịt tai thế? BỎ NGAY CÁI TAY RA" " ko"... buông tay ra ko em cần bây giờ." ... " cần đi"

ÁÁÁÁÁÁÁÁ Quái vật...

....

Nhếch môi , lại cười, lại cái nụ cười ko thể nhạt hơn. Những kí ức ko bao giờ quên được. Cứ hiện lên trog đầu nó, rõ mồn một. Những hình ảnh , âm thanh, xuất hiện trong đầu nó như một bộ phim quay chậm. Lại uống. Giờ nó mới nhận ra tại sao người ta thích uống rượu khi buồn. Rượu hoa quả nhưng mà ngon.

Nó gục đầu xuống. Rồi bời. Mệt mỏi...

Nó gục đầu xuống bàn. Rượu nhẹ nhưng uống nhiều cũng đủ làm nó choáng váng. Nó có cảm giác người nóng dần lên , khó chịu. Cười, cứ gục đầu xuống bàn mà cười, cười không thành tiếng còn nước mắt thì cứ tuôn ra. Cố gắng để xóa bỏ cái hình ảnh của Minh ra khỏi đầu nó , nó lắc lắc đầu như muốn hất tung cái mảng kí ức ấy ra ngoài , kí ức về một cậu con trai hiền , có mái tóc sóng đen và nụ cười toả nắng. Và đã hứa sẽ luôn bảo vệ nó , sẽ không để ai làm nó đau đớn. Sẽ cố nhẹ lên đầu nó để nhắc nó chú tâm vào học bài và giục nó ngủ sớm khi thấy nó còn onl face khi quá muộn. Người con trai ấy đã thay đổi nó.

Nó đưa tay với lấy chai rượu hoa quả và rót vào cốc. Lúc này quán cũng vắng khách, chị chủ quán nhìn nó , lo lắng.

- Em ổn chứ? Gần hết chai rượu rồi.

Nó ngẩng mặt lên , tỉnh bơ.

- Em ổn.

Chị chủ quán đi rồi. Nó lại cười, cái nụ cười chứa đầy khổ sở và đau đớn. Người đã đến với nó , làm thay đổi nó, làm đảo lộn cuộc sống của nó rồi nhấc tâm bước ra khỏi cuộc đời nó. Giá như trước đây đừng quá tốt với nó , đừng quá quan tâm tới nó. Có lẽ bây giờ cũng chẳng khổ sở thế này.. Nó cắn môi, cứ để nước mắt rơi xuống.

....

Nam vội bước ra khỏi nhà, lo lắng, hỏi cả Linh và nhóc em đều không biết An đi đâu gần 2 tiếng. Gần 10h rồi, khá muộn rồi. Sốt ruột. Nam bấm gọi số di động. Không có người bắt máy. Liệu, cô nhóc đang ở đâu chứ? Nam vò đầu bứt tai đi hết các ngã đường quen thuộc, không thấy , không thấy. Nam chợt sững lại trước công viên, nhếch mép nhận ra 2 bóng người quen thuộc. Minh và cô gái có mái tóc nâu.

- Vui vẻ quá nhỉ?

Nam thần nhiên bước tới chỗ hai người. Minh im lặng không nói gì. Nam cki khẽ thở dài và cười.

- Thôi, tôi không có thời gian, tôi chỉ muốn hỏi anh có biết An đang ở đâu ko.

- Tôi với An kết thúc rồi. Đừng hỏi tôi về An.

Minh không biểu lộ cảm xúc gì.

- Đây là bạn gái mới à?

Nam đánh mắt sang nhìn cô gái bên cạnh. Quen thuộc rồi. Minh gật đầu.

- Xinh chứ?

- Xinh.

Bốp!

Vừa dứt lời, Nam túm áo và giáng thẳng một nắm đấm vào mặt Minh, cậu đang thực sự mất bình tĩnh. Minh ngã xuống, mặt đỏ ửng. Cô gái bên cạnh hơi hoảng sợ.

Nam gạt tay cô gái, ra hiệu đứng né sang một bên.

Cậu ngồi phục xuống chỗ Minh. Đưa cả hai tay ra túm cổ áo Minh.

- Mày... Là thằng khốn.

Minh im lặng, nhếch mép cười.

Bốp!

Một cú đấm tiếp tục giáng xuống mặt Minh.

- Mày làm An trở nên như thế nào có biết ko hả??

Bốp! Bốp! Bốp!

Những cú giáng liên tục vào mặt Minh hằn chứa cả sự đau đớn, tức giận.

- Vì ai mà An bị cả lũ con gái xông vào đánh? Vì ai mà An sa sút học tập và không ngừng khóc? Vì ai mà An trở nên lặng lẽ như người mất hồn? Ai?

Khoé môi Minh đã bắt đầu có máu, những cú đấm liên tục chứa cả sự thù hận.

- Tại sao mày lại đối xử với An như thế???

Minh nhìn thẳng không chút suy nghĩ, ko chống cự lại. Có vẻ như ko muốn cự lại, mặc cho bản thân bị đánh.

- Tao ghét thích An, tao là thằng đều .

Nam buông áo Minh. Đứng dậy.

- Mày...

Minh ngồi dậy, lấy tay lau máu trên khoé miệng.

- Đánh xong chưa? Đi tìm An đi. Chắc là đang ở quán chè Mean Teen.

Giờ thì Nam nóng giận tột độ, trước mặt nó Minh đang nở một nụ cười khó hiểu.

- Tại sao bây giờ mày mới nói??

Minh cười. Nụ cười mãn nguyện. Dù mặt mũi đã thâm quầng những vết tím tái.

5. Chương 4

Phần 4: Người quan trọng nhất.

Vội vàng, Nam quay lưng. Cố gắng kiếm tìm cái quán có mang tên là Mean Teen ấy. Bước chân cậu nặng nề hơn bao giờ hết. Những lời nói của Minh là có ý gì, điều gì ẩn chứa sau cái nụ cười ngạo mạn ấy? Còn

An nữa , tại sao cứ làm cho cậu lo lắng muốn chết? Đâu phải nói không quan tâm là sẽ không quan tâm? Mồ hôi nhễ nhại, Nam vẫn không ngừng chạy, kiếm tìm. Muộn rồi.

Cuối cùng, cậu cũng bắt gặp một quán mang biển hiệu Mean Teen. Không suy nghĩ, cậu bước chân và đảo mắt kiếm tìm. Cái góc trong cùng của cái quán ấy. An đang ngồi một mình, những vết bánh cắt nham nhở trên mặt bàn.. Trong chiếc cốc thủy tinh dài còn sóng sánh một chút rượu nhẹ. Và An đang gục đầu xuống bàn. Cảm thấy tim hơi nhói lên một chút. Nam bước tới , ra hiệu cho chị chủ quán ” cứ để cô ấy cho em ” , cậu nhẹ nhàng kéo một chiếc ghế ngồi đối diện.

- An...

Cậu khẽ gọi, nhưng không có thay đổi gì , cô gái trước mặt vẫn gục đầu xuống. Lầm bầm gì đó không rõ. Nam thở dài, cậu im lặng, nhìn tất cả những thứ trên mặt bàn mà cảm thấy đau nhói..

- Mày đã rơi vào tình trạng gì thế An? Cô đơn lắm à?...

Nam bắt đầu nói, thì thầm, nhưng dường như chỉ nói ình cậu nghe..

- Sinh nhật một mình? Mày đã học được kiểu sống một mình ở đâu thế? Mày đang cố làm mày bị tổn thương... Tao ko muốn...

Im lặng.

- Có bao giờ tao thấy mày uống rượu đâu.. Cái thứ này đâu khiến mày quên được Minh? Đâu khiến mày hết buồn.. Sao mày ngốc vậy...

Cô nhóc vẫn gục đầu , dường như ko nghe thấy , và... Nam cũng biết như vậy. Cậu liếc sang chai rượu đã gần hết

- Uống nhiều thế cơ à... Mày là rượu nhẹ... Nhưng.. Cũng khiến mày không còn tỉnh táo. Nếu như tao không đến thì mày liệu có về đến nhà không?? ... Lúc nào cũng tự ý , không nghĩ đến người khác một chút.

Vừa nói, Nam vừa đưa tay lên nghịch nghịch vuốt mấy lọn tóc cô bạn.

- Đã từ bao giờ tao trở thành người như thế này. Mày có bao giờ cô đơn đâu... Mày luôn có bố mẹ và bạn bè bên cạnh , cả tao nữa... Lần đầu tiên tao biết cảm giác quan tâm đến ai đó... Tao ở một mình.. Và tao biết cái cảm giác cô đơn là thế nào...

- Ở một mình?

Bỗng nhiên An cựa mình nhìn lên Nam, hơi ngạc nhiên nhưng Nam cũng chẳng nói gì nữa...

- Sao... mày tìm đến.. đây? Thật... là mày.. ko Nam?

- Thật. Đi về thôi.

Nam bỏ tay nghịch tóc An , chống tay, toan đứng dậy.

- Tay bị xước rồi này...

Nam quay sang nhìn vào tay mình, đúng là có vết xước ở trên mu bàn tay. Cậu cũng không nhớ là đã tạo ra vết xước này ở đâu, nhưng chỉ khẽ lắc đầu.

- Trông mày còn chưa đủ tỉnh táo mà cũng phát hiện ra cơ à..

- ...

An bắt đầu đưa tay lên trán. Cảm giác choáng váng. Muốn đứng lên nhưng người cứ chực ngã xuống

- Ngồi yên , tao dắt mày về nhà Linh. Mày có biết là mày đang say không?

An cắn nhẹ môi.

Nam gọi tính tiền. Cậu liếc sang An..

- Chị dựa con bé này lên lưng em cõng nó về. Say quá rồi.

Chị chủ quán mới đầu còn e ngại, nhưng thấy cũng có lí.

Mới đầu An cũng hơi vùng vằng. Nhưng dường như ko còn sức lực nên cũng đành dựa lên. Người gần như lả đi...

Đoạn đường dài thênh thang , tối , chỉ còn những ánh đèn cao áp sáng lên , đường bây giờ cũng chỉ lác đác vài người. Có cái bóng nhỏ vẫn im lặng di chuyển. Nam đag công An , đi từng bước thật chậm , chỉ có sự im lặng và tiếng thở..

” đây.. Là vai của ai? ... À.. Nam... Sao ko nhấc được người lên nhỉ? ... Say rồi...

- Anh Minhhh...

- Sao?

- Miiiiii channnn..

- Ráng đi , ai bảo An nặng quá, hỏng xe rồi..

- Côngggg emm

....

- Anh Minh chỉ công mỗi mình An thôi nhé.

- Ờ.

- Ờ gì mà ờ, thề đi.

- Ờ thì thề.

- Thề rõ ra.

- Thì thề.. Chỉ công mỗi An thôi. Anh thề anh nói điều người yêu anh chết, anh nói dối hai đầu gối anh nó bằng nhau..

...áááááá..

....

Không được... Không được đâu An à... Mà bỏ ngay cái kí ức ấy ra khỏi đầu đi.. Người đang công mà ko phải Minh... Mà ko thể nghĩ đến Minh khi đang ở trên vai Nam.... Mà làm thế là có lỗi... Không được nghĩ nữa.. Không được nghĩ nữa... Cấm mà đấy...”

... An lắc lắc đầu mạnh tưởng chừng vút mạnh cái mảng kí ức mơ hồ ấy xuống. Lí trí không cho phép nó nhớ...

- Mà ngồi yên đi.. Đừng có giãy..

- hm...

-....

- Nam...

- Gì?

- Mà... Không.. Bỏ rơi tao...

- Ủ.. Không phải cái gì nói được cũng làm được...

- ừ... Không phải... Hic... Cái gì nói.. Được.. Cũng làm được.. Hic..

- Mà còn tỉnh ko đấy.?

...

- Nam...

- ...

- Tao... Có lỗi..

-...

- Lúc nào... Mà cũng.. Hic.. Có mặt.. Lúc.. Hic... Tao gặp chuyện... Ở bến xe.. Ở công viên... Lúc tao bị đánh...

- An...

- Thế mà tao ... Hic... Chả quan tâm ... Hic...

- ...

- Ờ... Mà tao còn... Kém hơn cả.. Đứa em..hic..

- An...

- Đến nó.. Còn biết.. Hic.. Là .. Cảm giác muốn quan tâm ...mà không được ...hic... Để ý đến.. Thật khó chịu...

Nam im lặng. Cậu biết An đang mê sảng , những lời nói ra không được chuẩn bị. Thường là những điều sâu trong lòng nhất.. An không biết mình đang nói gì. Nam chỉ lặng yên nghe , những lời nói của kẻ say thường là những lời nói chân thực nhất.

- Tao hụt hẫng lắm... Hic..

- ...

- Minh.. À ko.. Hic.. Nam.. Lúc mày nói .. Ko quan tâm... Ko nhắn tin.. Hic.. Tao thấy thiếu... Lẽ loi..

- ...

- Cô đơn lắm.. Hic...

- .. Im lặng...

Nam bước đi nặng trĩu. Đến nhà Linh đã thấy Linh đợi sẵn ở cửa..

- Say lắm đấy...

- Ủ. Cứ để An đấy, cậu về đi, muộn rồi.

- Ủ..

Nam vẫy tay chào rồi ra về.. Quay lưng bước đi mà trong lòng bộn bề.. Cậu biết cô bạn đang ở cảm giác gì và hơi hối hận khi hôm đó bỏ mặc cô nhóc.. Bây giờ cậu mới nhớ lại những vết băng vì bị đánh trên tay An. Hôm nay sinh nhật An, đúng rồi, cậu quên sao được.. Nhưng rốt cục cũng sắp hết ngày rồi.. Thở dài. Cậu đưa tay lên điện thoại ” Mong An thêm một tuổi mới có những niềm vui mới, hạnh phúc mới ” . Send. Tiếp tục bước đi trong một tâm trạng gì đó không rõ ràng. Cậu nhớ như in những gì An vừa nói. Một cô gái yếu đuối...

.....

Lúc này , ở một góc khuất khác. Minh đang ngả đầu lên ghế sofa, cô gái tóc nâu đang khéo léo băng lại những vết thương.

- An là ai?

Cô gái tò mò hỏi.

- Là người hôm trước My gặp trên đường ấy.

- Biết thế. Nhưng My đang hỏi là quan hệ của Minh và cô bé đó.

- Là bạn gái cũ.

- Có vẻ như Minh bỏ rơi cô bé đó. Tại sao vậy? Lại còn kêu My là bạn gái Minh nữa chứ.
 - Tại hết thích.
 - Nói dối. Nhìn cái cách nói chuyện và để cậu con trai lúc này đánh là biết Minh không phải là người phũ phàng như thế.
 - My lúc nào cũng hiểu Minh. Đúng là bạn thân lâu ngày không gặp.
 - Thế giải thích đi.
 - Minh từng thích cô nhóc đó thật. Đã từng nghĩ là người quan trọng nhất trong cuộc sống của Minh. Nhưng Minh vẫn có cảm giác thiếu thiếu gì đó.. Dần dần rồi quên mất cách quan tâm An, ... Khi My sang Sing gần 2 năm, rồi đột ngột trở về... Minh đã biết mình thiếu cái gì...
 - Minh và cô bé ấy yêu bao lâu?
 - Hơn nửa năm.
 - Và Minh bỏ rơi cô ấy khi My trở về Việt à?
 - ...
 - Minh sẵn sàng bỏ rơi người yêu thương Minh chỉ vì sự xuất hiện chớp thoáng của My ở Việt? Người đã thích Minh hơn nửa năm?
 - ...
 - Thế gọi là đều, là đều đấy Minh. Bỏ rơi người khác khi có sự xuất hiện của người thứ 3. Chắc chắn cô bé ấy đau nhiều lắm.
 - My...
- Gương mặt My bắt đầu sầm xuống , cô đứng dậy bước đến cái gương ,cầm lược và chải tóc..
- Tháng sau My lại bay qua Sing.
- Minh hơi giật mình, đứng phắt dậy.
- Sao??? Cứ ngỡ là My về luôn rồi chứ?
 - Minh tự nghĩ thế.My không hề nói.
 - Thế khi nào thì trở lại đây?
- Giọng Minh bắt đầu lạc đi.
- Không trở về?
 - Tại sao?
- Bây giờ thì cậu nổi nóng thực sự.
- Bạn trai My bên đó.
 - Bạn trai? Còn... Minh..
 - là bạn thân.
- Minh ngồi phịch xuống ghế.
- My về đây.
- Cô gái cột cao tóc chậm rãi bước ra cửa. Không quên nở một nụ cười.
- My không bao giờ đánh rơi hạnh phúc của mình chỉ vì những cảm xúc thoáng qua.. Như thế là có lỗi.
- Minh ngồi đó.
- Minh đưa My về..

- Không cần... Quan tâm đến ai đó nghĩ đến Minh đi.

My bước đi lòng hơi chùng xuống. Cô bước đi nhẹ nhàng không ngoái lại nhìn dù biết Minh vẫn đang nhìn theo đằng sau. Cô buồn thực sự, thì ra cô chẳng khác gì người thứ 3 chen vào, thì ra cô là nguyên do của sự đau đớn trong người khác.. Cô thích Minh thực sự.. Nhưng không muốn chấp nhận mọi chuyện như thế.. Nếu một ngày Minh lại đối xử với cô như với An? ... Thở dài.. Có lẽ.. Cô nên kiếm một người bạn trai bên Sing..

Nước mắt rơi. Minh tồi thật, cô tự nghĩ.

.....

đầu dây bên kia ngập ngừng.

.....

Nó và Linh dạo bộ trên con đường quen thuộc, cứ như muốn bù lại những ngày ko đi chơi cùng nhau. Linh huyền thuyên đủ thứ và với mong muốn nó chăm cười hơn chút. thỉnh thoảng cũng ngó cái điện thoại rồi ở cái nụ cười phát tởm, đáng nghi ngờ.

Chợt dừng lại, nó nhìn qua phía bên kia đường. Đủ nhanh để nhận ra cái bóng dáng quen thuộc cùng một cô gái có mái tóc nâu, đang đùa giỡn...

Bước chân của nó chùn lại. Lưỡng lự. Và nó dừng lại đổi mắt sang bên kia. Minh và cô gái có mái tóc nâu đang đi sang đường..

- An, nhìn gì đấy.. Tao đang hỏi mày mà.

Linh quay sang, khẽ nhăn mặt hỏi.

- An..

Đường như không nghe thấy, An đứng trân trân nhìn.

- An ơi Nam đằng sau kia. Cậu ấy vừa tới kia..

Bỗng nhiên An giật mình, mắt mở to hoang mang.

Chiếc điện thoại rơi ra trong khi Minh và cô gái kia tung tăng bước sang đường. Sáng lên. Minh quay lại, rất nhanh, ngập ngừng, cậu cúi xuống nhặt.. Một chiếc xe máy đang phóng rất nhanh và dường như tay lái không vững, nếu không nói là một kẻ say đang lao xe đến với một tốc độ chết người...

- An! Dừng lại.. Mày làm gì thế.. AN!

RẦM!

Minh loạng choạng, người văng ra ngoài.. Cũng rất nhanh chóng nhận ra là xe không đụng phải mình. Quay đầu lại, cậu hoảng hốt nhận ra thân hình quen thuộc nằm trước bánh xe máy đã văng xa. Máu. Rất nhiều máu loang ra từ người cô gái nhỏ bé. Đó là An!

- An! An ơi.

An nằm sõng soài trên mặt đường. Người xúm đông quanh người gặp nạn. Và rất nhanh, An nhận ra có người đang đỡ mình lên.

- An ơi An, tao đây tao Nam đây.

An hơi tựa mình. Nó mở mắt, nhoè đi thấy Nam đang đỡ mình.

- Nam à... Tao biết mày .. Sẽ đến mà..

An nở nụ cười, không biết rằng người đang chảy rất nhiều máu. Nó chỉ thấy trước mặt nó, người đang ôm nó vào lòng là Nam, khuôn mặt nhăn nhó và lo lắng.

- Sao.. Lại ngốc thế...

Những câu nói đứt quãng của Nam.

- Minh... Ổn chứ?

Lúc này , Nam hơi tức giận , cậu quay lại nhìn , chỉ thấy Minh đang đứng đó , cạnh My, nhìn An mặt chết trân, bàng hoàng.

- Đừng lo cko thằng đó , nó chẳng sao cả.

Rồi Nam tức giận , quay lại.

- Minh! Hải lòng chứ?

Minh lặng người, An vừa đẩy nó ra khỏi chiếc xe tử thần đó. Cậu chậm rãi tiến tới.

- TÔI CẢM ANH TIẾN LẠI ĐÂY, ĐỪNG ĐỂ AN NHÌN THẤY ANH, ANH KO XỨNG ĐÁNG , KO CÓ QUYỀN. BIẾN ĐI.

Dường như quá tức giận. Nam gào lên. Rồi quay sang An.

- Mày.. Lúc nào cũng hành động theo ý mình... Sao phải khổ sở thế hả An?

- Cho phép tao.. 1 lần thôi, để tao được.. Bảo vệ Minh , một lần này thôi..

An mất máu, cô bé bắt đầu thở hổn hển, nói đứt quãng..

- Tao sẽ.. Đưa mày vào viện, .. Ráng lên, tao đưa mày vào viện.

Mắt nhắm lại, cậu nhìn An , giọng run lên lo lắng.

- Mày , lúc nào ... Cũng bên tao.

Nam bỗng ôm chặt lấy An, An cảm nhận thấy hơi ấm và tim đập thật nhanh. Nó cảm nhận là toàn thân Nam đang run lên..

Chợt nhận thấy trên mặt mình có nước, ấm nóng. Không phải, nó đâu có khóc. Nó nhẹ nhàng , đưa tay lên mặt Nam , tay nó có nước, ấm. Cố gắng mở mắt nhìn lên , Nam , cậu ấy đang khóc!

- Khóc à?

- Cố lên. Tao đưa mày vào viện.

- Sao ...

- Tao hiểu , hiểu ý mày, vì mày là vk tao. Hiểu ko?

- Ờ thôi mà...

An nở một nụ cười, gượng gượng.

- Ờ gì? Tao.. Yêu vk thật đấy.

Cô nhóc chợt cúi nhẹ đầu vào Nam . Lặng đi.

Bệnh viện tấp nập người qua lại, ai cũng vội vã. Ngoài phòng chờ, có 3 người đang ngồi lo lắng. Đó là mẹ An , Nam , và Linh. Mẹ An khóc nức nở , bà lo lắng . Bác sĩ đẩy cửa bước ra.

- Con gái tôi sao rồi bác sĩ?

Bà mẹ sốt sắng hỏi.

- Mất quá nhiều máu, chúng tôi cần người ấu gấp, chậm trễ sẽ..

Bác sĩ chưa nói hết lời, bà lão đảo , khụy xuống.

- Bình tĩnh bác ơi.

Nam và Linh hoảng hốt.

- Lấy máu cháu đi.

Cả hai đều đồng thanh.

Vị bác sĩ nhìn 2 người không cảm xúc gì.

- Thôi được, hai người xuống đây xét nghiệm máu .

.....

Nam lo lắng. Cậu hy vọng có cùng nhóm máu với An , chưa bao giờ cậu cần cô bé như lúc này. Không thể dùng máu của mẹ An. Bà rất yếu.

Cả 2 từ phòng xét nghiệm bước ra. Gương mặt thất vọng thấy rõ. Họ đều không cùng nhóm máu.

Nam quay người, cậu ôm chặt vị bác sĩ.

- cháu xin bác sĩ, hãy cứu lấy cô bé ấy..

Ông bác sĩ nhìn Nam thở dài.

Bỗng , một giọng nói vang lên.

- Bác sĩ. Lấy máu cháu.

An tỉnh dậy trong bệnh viện , cô thấy trước mặt mọi vật đều có màu trắng. Cô nhóc biết mình đang ở trong bệnh viện .

- An ! Tỉnh rồi à? Ổn chứ?

Một giọng nói vang lên bên cạnh , nó đưa mắt nhìn. Đó là Nam , cậu đang rất lo lắng.

- Lại vào viện rồi...

An thều thào.

- Mà... Đúng là.. Con dở.

Nam vừa lo cậu vừa tức. Đáp lại lời , An chỉ cười một cái.

- Tao hỏi mà... Trả lời nhé?

An cắt tiếng.

- Mới tỉnh mà còn muốn hỏi . Hỏi gì hỏi đi.

- Kể về mà.

- Tao á? Tao thì có gì mà kể. Mà cái gì chả biết hết rồi.

- Bố mẹ?

Nam hơi giật mình, rồi cậu thở dài lắc đầu.

- Họ làm ăn ở nước ngoài, thỉnh thoảng mới về, mà mỗi lần về chẳng được bao lâu. ...

- Và.. Mà ở một mình.

Nam gật đầu.

- Mà chưa bao giờ kể.

Cậu thở dài.

- Hỏi xong chưa mẹ nội?

- Chưa.

- Hả? Còn gì nữa?

An bật cười khanh khách. Không ai nghĩ cô bé vừa thoát khỏi tử thần.

- Trước khi tao ngất đi... Có người nói gì ấy...

Nam bỗng đỏ bừng mặt, nhìn vào cô nhóc đang nở nụ cười vô cùng tinh quái.

- Nói gì? Vớ vẩn.

An lại bật cười.

- Hình như là...

Nam giãy người, bịt chặt miệng cô bé. Nửa khóc nửa cười.

Cạch.

Cửa phòng bật mở, cả 2 đều quay sang . Đó là Minh. Anh đang đứng trước cửa.

- Cút đi!

Giọng nói này là của An. Ngay khi Nam định cất lời.

- Anh xin lỗi!

An bỗng giãy người lên.

- Tôi bảo anh cút đi.

An trợn trừng mắt nhìn Minh. Đến Nam cũng ngạc nhiên vì thái độ này.

Minh ko biết nói sao cả , anh nhìn An một lúc lâu, nhận thấy sự tàn nhẫn của bản thân. Anh khép cửa lại và bước ra ngoài.

- An... Mày lạ quá.. Tao ko nghĩ là...

- Minh đâu có xứng đáng.

An nói. Cô lạnh lùng.

- Mà .. Mày biết ai ày máu ko?

- Ai?

- Đoán thử xem.

- Cô gái có mái tóc màu nâu.

Cạch!

Cửa phòng bật mở , lần này bước vào là My.

- Cô nhóc hôn mê lâu thật đấy. Gần tuần rồi còn gì.

Không gian im lặng, An , cô vẫn lặng ko nói gì, cô vừa kịp biết cô gái đang đứng trước mặt chính là người cứu mình.

- Cậu.. Cho tôi nói chuyện với An được chứ? 5 phút thôi.

My đánh mắt sang nhìn Nam, một sự cầu khẩn . Nam hiểu ý, cậu đứng dậy. Bước ra ngoài cửa. Không quên quay lại nói nhẹ vào tai An.

- Tao sẽ vào sớm . Vk ạ.

An bỗng cười hiền , nhóc đáp lại.

- Ủ. Ck.

Nam bước ra ngoài , cô gái tóc nâu bước tới bên cạnh giường cô nhóc. Im lặng.

- Chị... Là người áu em?

An phá tan sự im lặng bằng một câu hỏi.

- Đừng ngạc nhiên.

- Tại sao?

- Minh là một kẻ tệ, tôi biết An phải chịu nhiều nỗi buồn và đau đớn, có lẽ tôi là nguyên nhân gây ra . . .
Cái cảm giác đó tôi hiểu. .. Tôi sắp sang Sing. Coi như.. Đây là món quà tôi giành cho cô nhóc..

My nói ngắn gọn. Cô chỉ nói vắn vắn có vài câu. Nhưng cũng đủ để nó hiểu.

Nói rồi My đứng dậy.

- Hãy nhớ vẫn còn có người bên cạnh cô nhóc. Có lẽ, tôi phải đi rồi.

Cô bước ra khỏi phòng. Đồng thời Nam cũng vừa quay lại, họ chỉ khẽ gật đầu chào nhau một cái.

.....

- Cô ấy thật tốt.

An cất tiếng.

- Cô ấy thôi á? *lườm*

Nam quay sang nhìn.

- Ủ. Cô ấy.

An chớp chớp mắt

- Thế còn thằng cha đang ngồi trước mặt vk đây thì sao???

Nam nói có vẻ gì đó hơi bức bối, xen lẫn giận dỗi. An chỉ bụm miệng cười.

- Ác nhưm ác đức chứ tốt cái nỗi gì?

- Gì? VK DÁM NÓI TAO THẾ Á.

- Tại sao ko?

An vênh mặt , nom dễ thương phải biết , nó cười toe. Nam thấy hơi ngộ , thằng bé bỗng đỏ bừng mặt .

- Giỏi lắm... Ra viện chết với tao ...

- Không . Ngu gì chết chung. Héhé.

Nam trợn tròn mắt, cậu dứ dứ nắm đấm dọa dọa. An chỉ cười , Nam chợt nhận ra là lâu lắm rồi không thấy nụ cười tươi chói củ An như thế.

- Này. Sắp thi rồi đấy.

- Chắc rớt lun rồi.

Nam giật mình quay sang .

- Chưa thi sao biết.

cười

- điên kia. Cười gì? Từ giờ tao kèm.

- Nếu ko rớt.. Tao sẽ..

- Sẽ sao?

- Chưa đỗ nên chưa nói.

- Dở người...

Hjhjhj

Phần 5: Ánh sáng trở lại.

Trên đoạn đường dài. Có một con bé rất ư là tung tăng đến trường. Đặc biệt gặp ai nó cũng cười thật tươi. Két!

Một chiếc xe chặn nó lại. Một nụ cười toả nắng.

- Vv lên xe tao chở đi học.

- Tao không nhầm thì... Hìhì.. Trường ck ở hướng ngược lại.

Nói rồi An chỉ tay hướng theo .

- Tao muốn đưa, lên nhanh, rồi tao vào lớp.

An cười híp mý, nó nhảx phóc lên xe Nam , giờ thì nó đủ can đảm để đón nhận tình cảm mới mẻ, nhưng chỉ là bước đầu, chỉ là nó để Nam thân hơn, nó sẵn sàng cho ai đó một cơ hội để quan tâm.

.....

Nó bước vào lớp với một thái độ mới, một tâm trạng mới, và cả một vẻ ngoài mới, không còn vẻ ủ rũ ngày thường.

Cả lớp nhìn nó lạ hoắc ngạc nhiên nhưng cũng chẳng để tâm gì nữa.

Nó test nhanh bài kiểm tra tkử 45 phút và khiến cả lớp choáng toàn tập với số điểm là 8.5 / 10. Nó cười hân diện. Một bộ mặt mới.

Tan học, nó thu dọn sách vở , chuẩn bị đi về. Theo thông lệ , nó bước ra ngoài cổng trường đợi Linh lấy xe.

- Bùi Dương An.

Một giọng nói cắt ngang bước đi của nó. Nó dừng chân , ngược mắt lên nhìn. Trước mặt nó là 1 con bé quen thuộc, con bé mà đã đánh nó 2 lần. Cứ gọi là Tóc đỏ. Tóc đỏ mặt hầm hầm bước tới, đằng sau là 2 con bé khác.

- Sao?

An đáp lạnh.

- Sao á? Ắn nói ngoan ngoãn một ckút. Tao đến xử mày, khôn kiếp..

Tóc đỏ trợn mắt nhìn nó. Nó không tỏ ra chút gì sợ hãi, thái độ bình tĩnh đến đáng ngờ. Lũ học sinh đi học về , thấy hay hay xúm đông vào hóng hớt. Con Linh vừa lúc chạy ra nhăn nhó hỏi nó.

- Này.. Con nhỏ này xử mày mấy lần rồi đó.. Dậy đưa làm gì..

An lắc đầu, nó nở một nụ cười hiểm. Gạt tay con bạn sang.

- Cứ để đó tao lo.

Linh nhìn vào mắt nó, thở phào một cái , yên tâm rồi. Mỗi khi An nở nụ cười quái dị như thế này thì kiểu gì cũng xog, và lắc đầu lo lắng cho con nhỏ tóc đỏ đang hùng hổ kia.

- Muốn gì thì nói nhanh nhé! Chị bận lắm.

Nó vênh mặt. Du côn phải biết.

- Á à... Mày... Tao phải xử mày ày ngoan ra một chút.

Tóc đỏ bưng bưng mặt . Tức giận. Định lao đến.

- Từ từ đã nào..

An cười. Nó quay lại chỗ đám đông.

- Minh tên An , học sinh lớp 12a4 , các bạn làm chứng nhé, mình ko hề gây sự mâu thuẫn đánh nhau nhé.
Sau đó, An dơ tay chữ V cười thật tươi, lũ học sinh ngơ ngác gật đầu.

Tóc đỏ lao tới , định dơ tay tát nó.

Rầm!

Tóc đỏ văng ngã xuống đất với một cú hất nhẹ nhàng của An. Con bé ngã sòng soài trên mặt đất , tức giận lồm cồm bò dậy. Tự hỏi tại sao.

- Mà định làm gì?

Linh nín tay áo nó, hỏi nhỏ.

- Còn làm gì nữa, đập cho nó một trận.

An trả lời một cách ngây thơ vô số tội. Vừa lúc 2 con bé đứng sau định lao đến.

- Muốn yên thân thì rút sang chỗ khác.

An gần giọng, giọng nó đánh lại như ra lệnh. Hai con nhỏ ko hiểu sao cũng đứng sững lại.

- Nhanh! Hay để tao dẫn cho chúng mày một trận.

Hai con bé nhìn sang chỗ Tóc đỏ đang bò dậy. Lắc đầu rồi tự lùi ra đằng sau.

An từ từ bước tới, ngồi xuống trước mặt con Tóc đỏ. Nó nở nụ cười giết người. Túm lấy cổ áo nhỏ.

- Mày đánh đi. Giỏi đánh đi. Đừng nghĩ tao nhịn là tao sợ.

An nói, giọng nó chuyển sang tông đe dọa. Con bé tóc đỏ nhìn nó , định làm gì đó.

Bốp...

Những cái tát thô bạo giáng thẳng vào mặt con bé. Nó tát ko thương tiếc. Chỉ có mấy đứa học sinh đứng há hốc mồm ngạc nhiên. Tóc đỏ là con bé có tiếng. Và đang bị An tát tới tấp.tóc đỏ muốn chống cự. Nó dơ tay muốn gạt An ra. Nhưng.

An túm tóc(du côn) , nó tiếp tục tát, cào mặt con nhỏ. Hại nó hai lần bị thương.

- Xin lỗi chị đi.

An trợn mắt, nó nhìn Tóc đỏ kiểu đe dọa.

- Mày...

Tóc đỏ long sòng sọc như vừa bị sỉ nhục.

- Không à?

Rầm!

An túm áo, một lần nữa lại ném nó xuống đất. Nó quay sang đám đông.

- Tìm giúp tôi cái ghế nhựa.

Cả lũ ngơ ngác ko hiểu gì. Giọng con Linh đầy lo lắng.

- Làm j vậy mày?

- Ném thẳng vào cái mặt nó. Vết sẹo ở tay tao cũng là từ cái ghế nhựa đấy.

- Ác quá mày..

An nở nụ cười.

Bỗng từ trong đám đông. Một thằng con đi ra, tay cầm theo chiếc ghế nhựa bước vào.

- Có ghế nè bạn. Ngưỡng mộ bạn gkê.

An cười, tay nó chạm vào ghế, nhìn sang Tóc đỏ đang nằm chết trân nhìn nó.

- Mày định làm thiệt hả, cẩn thận chết người.

Linh lo lắng nhìn nó.

- Chết càng tốt, nó còn mong tao chết cơ mà.

Chào thua. An nói giọng bơ đi như ko có suy nghĩ gì.

Bống. Tóc đỏ hốt hoảng.

- Em .. Xin lỗi.. Đừng ném ghế... Em xin lỗi..

Tóc đỏ bò về phía An, và khóc sợ hãi. Thái độ của An chứng tỏ nó sẽ làm thật. An bật cười.

- Biết xin lỗi cơ à. Hóa ra cũng sợ chết.

Con bé không biết nói gì, lẩm bẩm vài câu xin lỗi.

- Cút!

An nói như ra lệnh. 2 con bé đang tái xanh mặt cũng vội vàng leo lên xe máy phóng vội. An phỉ phỉ tay, nó dơ 2 ngón tay nhìn Linh.

- Chị An đã trở lại và lợi hại gấp đôi..

- Ăn hại gấp bội.

- Haha

cả 2 ôm bụng cười. Nó nhẹ nhàng bước tới chỗ cậu bạn lúc này.

- Phiền bạn trả lại ghế giúp mình.

Thằng nhóc ngây ngô gật đầu. Nó xua xua đám đông tản đi. Nhảy phóc lên xe con bé cười đắc thắng, ngạo nghễ.

6. Chương Cuối

.....

.....

Phần cuối: Chết rồi tao yêu chồng

Tua nhanh đến ngày hôm sau, nó mới vừa bước chân vào lớp cả lớp đã ào ào xúm đông xúm đỏ quanh nó. Trong khi nó còn ngây ngô không hiểu chuyện gì.

- Bà An ... Shock thiệt nhá.

Một vài đứa xúm xít vào nó.

- Gì vậy mấy mẹ?

Bống một giọng nó to bật lên.

- HỘI NHỮNG NGƯỜI PHÁT CUỒNG VÌ VẼ CÁ TÍNH CỬ DƯƠNG AN LỚP 12a4.

- Chính xoác người lập ra hội này là các bạn nam trong trường đó.

An ngớ người.

- Rảnh rang wá ha?

- An lớp ta ngày hôm qua đã cho nhổ tóc đỏ te tua đó cả nhà.

Giọng một con bé hãnh diện.

An lắc lắc đầu, nó về chỗ cất cặp.

Bỗng. Lớp trưởng ghé đầu vào lớp.

- An. Xuống hội trường thầy hiệu trưởng hỏi chuyện.

Lớp trưởng ngoắc ngoắc tay ra ý.

Cả lớp lại quay sang nhìn nó. " chắc lại vụ hôm qua "

.....

- Thưa thầy.

An bước vào.

- Em là Bùi Dương An?

- Vâng. Em là Bùi Dương An.

- Em có biết em đang học lớp 12 và chuẩn bị thi ko?

- Dạ

- Hôm qua em có tham gia đánh nhau trước cổng trường, em có biết chỉ cần mắc một lỗi nhỏ thì có thể ảnh hưởng đến việc ko được thi tốt nghiệp?

- Em hiểu.

- Em sẽ nhận hình phạt chứ.

Thầy hiệu trưởng nhìn xoáy sâu vào mắt nó.

- Thưa thầy em ko phải người gây hấn. Nếu em không tự vệ thì rất có thể sẽ vào viện thầy ko thể phạt em.

Ông xoay xoay cái kính.

- Thật chứ. Có lẽ thầy phải kiểm chứng.

- Thầy có thể mời các học sinh có mặt chiều hôm qua để kiểm chứng.

...

- Em về lớp. Tôi sẽ xem xét.

- Vâng . Thưa thầy.

Nó ung dung bước về , kiểu j tki kiểu lữ học sinh kia hôm qua đã đồng ý làm chứng cho nó mà.

....

Nó đi học về. Nam đứng đợi nó ở cổng. Kêu nó lên xe rồi lặng lẽ đưa nó đến một quán trà sữa.

- An này.

- Sao?

- Tao sắp đi du học.

- Bao.. Bao lâu?

An hơi giật mình. Nam đang nói rất nghiêm túc.

- 3 năm, 2 tuần nữa bay rồi. Ra chỗ bố mẹ.

- ...

- Tao sẽ về. Hứa.

An ngừng uống, nó biết Nam đang nói và cố gắng làm nó yên tâm.

- Vẫn sẽ liên lạc mà lo gì.

An ko nói nó chỉ gật đầu. Không biết cảm giác bây giờ thế nào nữa, nó thấy hơi buồn , tiếc nuối, có gì đó nhói lên. Và chợt biết là nó không muốn thế.

- Chết rồi... Chết rồi..

Nó nói , giọng nó run lên , có một giọt nước mắt đọng trên khoé mi.

- Sao vậy ngốc? Đừng khóc mà, tao lo lắm , tao không quên vk đâu.

Nam bỗng luống cuống, nó bối rối không biết phải nói với An như thế nào. Nó vỗ nhẹ vai An.

- Hjc.. Chết rồi.. Chết rồi..

- Sao mà chết..

- Chết rồi tao.. Yêu ck.

Nói xong An bỗng khóc oà lên khiến cả quán trà sữa quay qua nhìn Nam ánh mắt đầy tội lỗi. Nam thấy vậy vừa ngẩn ngơ người vừa cuống cuống đỡ dành kẻ đang khóc trước mặt mình. Nam ùn con nhỏ lên xe rồi nhanh khỏi quán.

- Làm gì tự nhiên khóc giữ rứa.

An ngồi đằng sau , nó khóc rất to, khóc không biết trời trăng đâu sất.

- Huhuhu... Tao ko biết đâu.. Chết rồi.. Huhu

- Xin vk đừng có khóc tao hoảng lắm.

- CHẾT RỒI TAO YÊU CK HU..HU..HU

Giờ thì nó gào lên.. Nam bối rối, nó khẽ nhăn mày.

- Ủ ừ biết rồi vk làm ơn ngồi im đừng có khóc... Tao sợ lắm.

- HUHUUHU.. KO CHỊU ĐÂU..HUHU..TAO YÊU CK.

Két! Nam dừng xe lại. Nó đứng nhìn An trân trân , có gì đó thấy hơi buồn cười mà cũng thấy lo lo.

- Đừng có khóc nữa .. Xin đấy..

- Huhuhu.. Tao yêu ck rồi đấy... Huhu... Chịu trách nhiệm đi.. Huhu..

Nam quay qua , cậu ôm chặt An, cảm nhận điều gì đó thân thương ấm áp.

- Biết rồi.. Vk hâm.. Tao chịu trách nhiệm là dk chứ gì.

Minh vỗ vỗ vai nó dỗ dành.

Bỗng Nam đặt lên môi nó một nụ hôn nhẹ. Chốc thoáng. Nó im bật.

- Phù. May quá hết khóc rồi.

An ngược mắt nhìn nó.

- Đi phải giữ gìn sức khoẻ .

Nam chỉ cười.

Đưa nó về hết đoạn đường dài.

Một bất ngờ.

Một buổi chiều.

- Vk ơi , tao cho vk này.

An mở hộp và bên trong có rất nhiều ảnh nó và Nam chụp cùng nhau những ngày gần đây.

- Nhiều nhĩ?
- Giữ cẩn thận đấy. Còn phải để lại cho các con.
- Hả?
- Tao sẽ học trong nước.

Mới kịp nói đến đây, An “zê” một cái rồi ngã thẳng vào người thẳng bé (nói đúng hơn là ngồi thẳng lên bụng thẳng bé) tha hồ hú hét và quậy. Nam dùng hết sức ủa người nó ra và kịp đặt lên môi nó một nụ hôn. Hạnh phúc và ngọt ngào.

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chet-roi-tao-yeu-chong>